

CHƯƠNG 10

Tin Dữ Tới Liên Liên

Mùng năm tháng giêng. Vàng kim ô từ từ ló dạng. Trời man mát. Gió thổi hiu hiu. Người người đứng chật khoảng đất rộng phẳng phiu trên Tản Viên. Lâu lắm khoảng năm mươi năm giới giang hồ Đại Việt mới tụ tập nhau trên đỉnh Tản Viên. Hơn ngàn người trò chuyện, thăm hỏi, cười đùa khiến cho khung cảnh trở nên ồn ào và vui vẻ. Trong số người tham dự đại hội giang hồ ngày hôm nay người ta thấy có sự hiện diện của các môn phái nổi tiếng như Cổ Loa, Tướng Quốc, Lạc Việt, Bạch Hạc, Thảo Đường, Thông Thánh Quán, Hoàng Sa, Bạch Long Vĩ và nhiều môn phái nhỏ mà môn đồ không quá mười người. Người ta cũng thấy sự hiện diện của mười vị trang chủ trong số mười hai đại trang. Hai vị trang chủ vắng mặt là Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên đại biểu cho Hồ gia trang và Đà Gia Quyền Lâm Quốc Tuấn, người đã bị kẻ cầm sổ giang hồ hạ sát cách đây không lâu. Một trăm năm nay mười hai đại trang từng giữ một vai trò quan trọng trong giới giang hồ vì thực lực và danh vọng. Dù không viết ra giấy trắng mực đen nhưng mười hai gia trang đã ngầm ngầm liên kết với nhau và bầu một vị thủ lĩnh và người đó không ai khác hơn là Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa.

Tới giờ khai mạc mànhờ hoài cũng không thấy Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa xuất hiện, Vô Hình Dao Tôn Nhật quay qua nói nhỏ với Tử Cước Lê Hùng:

- Tới giờ khai mở rồi mà lão Hồ không thấy đến vậy Lê huynh tính sao?

Vuốt chòm râu dài Lê Hùng cười nói:

- Chắc có lý do gì quan trọng nên lão Hồ mới chậm trễ. Ta không nên để mọi người chờ vậy Tôn huynh cứ khai mạc...

Vô Hình Dao Tôn Nhật gật đầu bước ra. Đứng giữa vòng người vị trang chủ đại diện cho Tôn gia trang cao giọng nói. Ông ta đã phở chút kinh lực vào nên ai ai cũng đều nghe rõ.

- Thừa chư vị. Vì một lý do đặc biệt nên Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa phải tới chậm. Thay mặt ban tổ chức lão phu xin được hân hạnh khai mạc đại hội giang hồ đồng thời hân hoan chào đón đại diện các môn phái như Tướng Quốc Tự, Cổ Loa, Lạc Việt, Hoàng Hạc, Thảo Đường, Thông Thánh, Hoàng Sa, Bạch Long Vĩ...

Ngừng lại giây lát ông ta cao giọng tiếp:

- Vì lý do nhân số quá đông mà thời giờ lại eo hẹp nên Tôn tôi không thể nêu danh tánh của tất cả mọi người. Xin anh em đồng đạo niệm tình tha thứ. Cách đây năm mươi năm, ba môn phái lớn nhất của giới giang hồ nước ta vì đại nghĩa đã gạt bỏ tị hiềm, thù hằn, ganh ghét đứng ra khai mở một đại hội giang hồ để bầu lên một vị minh chủ. Vị minh chủ này sẽ tập hợp hết các võ sĩ phù trợ Ngô Quyền tướng quân chống lại quân Nam Hán. Lão phu không cần nói chur vị cũng đã biết kết quả cuộc chống xâm lăng này...Hôm nay với sự đồng ý và hỗ trợ của mười hai đại trang, các môn phái lớn nhỏ lần nữa đại hội giang hồ được khai mở nhằm mục đích không phải để chống xâm lăng mà để xác định một thái độ hay nói đúng hơn là tìm một thể đứng cho giới giang hồ của chúng ta đối với tình hình phức tạp và có nhiều biến chuyển quan trọng sắp xảy ra của nước ta...

Vô Hình Dao Tôn Nhật dừng lại như để cho mọi người có thời giờ suy ngẫm về lời nói của mình xong thông thả tiếp lời:

- Gần một năm trước đây tiên đế đột ngột băng hà và cái chết của người đã gây ra nhiều hậu quả không tốt cho chúng ta. Triều đình mà đại diện là đoàn do thám Hoa Lư đã thiêu hủy mười hai gia trang, đốt phá Tướng Quốc Tự, phái Cổ Loa cũng như bắt bớ giam cầm vô số anh em đồng đạo giang hồ. Đa số người trong chúng ta từng được tiên đế trọng đãi, ban chức tước, bổng lộc, tiền bạc hoặc đất đai. Ân đền oán trả. Câu nói đó phải là điều tâm niệm của võ sĩ giang hồ như chúng ta. Sở dĩ chúng ta gặp nhau hôm nay trên đỉnh Tản Viên này cũng chỉ vì hai mục đích chính là điều tra về cái chết của tiên đế và đối phó lại sự đàn áp của triều đình...

- Tôn tiên bối biết ai là thủ phạm giết chết tiên đế?

Một người lên tiếng hỏi và đám đông nhận ra người đó chính là Bạch Dao Mai Thúc Lộc, trang chủ của Mai gia trang. Vốn là hậu duệ của Mai Thúc Loan ở Hoan Châu, Mai Thúc Lộc luyện võ từ thuở ấu thơ và nổi danh khắp miền nam qua tài múa đao đặc dị. Điền trang rộng hơn ngàn mẫu, tá điền hơn ngàn người do đó Mai gia trang còn nức tiếng giàu có khắp miền nam.

Nhìn Mai Thúc Lộc Vô Hình Dao Tôn Nhật cười hỏi lại:

- Theo Mai trang chủ thời ai là thủ phạm giết chết tiên đế?

So về vai vế Mai Thúc Lộc và Tôn Nhật ngang hàng với nhau vì cùng là trang chủ của một đại trang;nhưng tuổi thời họ Mai nhỏ hơn nhiều và lại tiếng tăm cũng không bằng cho nên y mới gọi Tôn Nhật bằng tiên bối. Nghe Tôn Nhật hỏi lại mình câu trên Mai Thúc Lộc cười lớn nói:

- Tại hạ chưa nhúng tay vào vụ án tiên đế song nghe giang hồ đồn đại là một trong nhiều quan đại thần tại triều ca đã chủ tâm hành thích để lên làm vua...Có đúng như vậy không thưa Tôn tiên bối?

Vô Hình Dao Tôn Nhật vuốt râu mỉm cười chưa vội trả lời câu hỏi của Mai Thúc Lộc. Đáo mắt một vòng hơn ngàn người đứng im trên đỉnh núi Tản Viên vị trang chủ lưng danh cao giọng:

- Lời đồn đại đó không sai sự thật...

Vô Hình Dao Tôn Nhật xác nhận.

- Ủa...Chứ không phải Đỗ Thích định đâm chết tiên đế để lên làm vua à...

Một người trong đám đông nói câu trên. Tôn Nhật cười lắc đầu:

- Đó là lời loan báo của triều đình mà lão phu nghĩ do kẻ chủ mưu hành thích tiên đế nói ra để chạy tội. Chắc chư vị không biết rõ về Đỗ Thích?

Đám đông im lặng không lên tiếng. Lát sau mới có tiếng nói từ góc trái vang lên. Người ta nhìn ra người đó là Tam Thúc Côn Lê Tâm Kiệt, vị trang chủ nổi tiếng của Lê gia trang ở miệt Lạng Sơn.

- Tại hạ nghe thiên hạ đồn Đỗ Thích xuất thân làm lại đêm nằm mơ thấy sao rơi vào miệng nên nghĩ mình sẽ được làm vua do đó mới nảy sinh ý định hành thích tiên đế để lên làm vua. Chuyện này nói ra khó tin quá...

Vô Hình Dao Tôn Nhật vuốt râu mỉm cười. Đợi cho Lê Tâm Kiệt nói xong ông ta mới cất tiếng:

- Đó là lời phao truyền của kẻ chủ mưu để chạy tội cho mình. Tuy nhiên hẳn khôn mà không ngoan bởi vì không một ai tin vào lời phao truyền ngu ngốc này. Qua cuộc điều tra phái Cổ Loa mới khám phá ra lai lịch của Đỗ Thích. Họ Đỗ xuất thân từ phe hắc đạo mà bản lĩnh chỉ thuộc vào hàng cao thủ nhị lưu. Vì có những hành vi bại hoại hẳn bị phái Cổ Loa và Tướng Quốc tìm kiếm để khai trừ. Không còn đường trốn tránh Đỗ Thích bèn đầu nhập vào đoàn do thám và trở thành nhân viên của ban ám sát. Tuy nhiên vì bản lĩnh tầm thường cho nên hẳn chỉ làm tới chức lại là chức phận chuyên giữ sổ sách giấy tờ. Một kẻ tầm thường vô danh như thế mà lại mơ ước làm vua chư vị nghĩ xem có lạ đời không. Ngay cả lão phu đây cũng không dám mơ ước làm vua bởi vì biết không có ai chịu để cho mình làm vua...

Ngừng lại một chút xong vị trang chủ của Tôn gia trang cao giọng:

- Sở dĩ bá tánh thần phục tiên đế chỉ vì người có công bình loạn mười hai sứ đem thanh bình về cho xứ sở. Tiên đế là bậc đại anh hùng hào kiệt lấy vũ công mà dựng thành nghiệp đế. Vô số người trong chư vị đây đã từng theo tiên đế bình loạn mười hai sứ với tâm nguyện đem thanh bình về cho non nước. Mười mấy năm gian khổ tiên đế đã cùng chúng ta chia cơm xẻ áo và tình thân hơn thủ túc. Sau khi lên ngôi tiên đế đã không quên lãng những kẻ cùng người chia xẻ gian nguy khổ cực. Người đã ban thưởng đất đai, tiền bạc, chức tước và bổng lộc cho tất cả mọi người còn sống hay đã chết. Chúng ta ngày nay sở dĩ được sống trong giàu sang sung sướng cũng là do công ơn của tiên đế. Nay người bị chết một cách mờ ám, tức tưởi mà chúng ta không làm gì hết thời

còn mặt mũi nào đứng trong trời đất. Lão phu nói như vậy có đúng không thưa chư vị?

- Đúng...

Hơn ngàn cao thủ giang hồ đồng trả lời một tiếng. Âm thanh của ngàn cao thủ cất lên rền rền ngàn cây nội cỏ trên đỉnh Tản Viên

- Trong giang hồ của chúng ta có câu “ân đền oán trả”. Chúng ta đã mang ơn tiên đế rất nhiều cho nên phải làm một cái gì để đền ơn tiên đế. Lão phu nói như vậy đúng không thưa chư vị?

- Đúng...

Âm thanh mang theo kinh lực nổ ra làm rung chuyển trời đất. Vô Hình Dao Tôn Nhật nhìn Tử Cước Lê Hùng. Họ hài lòng vì đã khơi dậy bầu nhiệt huyết của các cao thủ giang hồ.

- Kiến nghĩa bất vi vô dũng giả. Thấy một việc nghĩa mà không làm thời không phải là anh hùng, hào kiệt vậy. Câu nói này chư vị ai ai cũng biết, cũng thuộc nằm lòng. Báo thù cho tiên đế là một việc nghĩa cho nên nếu không làm thời chúng ta không còn xứng danh cao thủ của giới giang hồ Đại Việt. Giới vũ lâm Trung Hoa, Chiêm Thành, Ai Lao mà nghe được sẽ cười vào mặt của chúng ta. Họ sẽ khinh khi, chế diễu vũ sĩ giang hồ Đại Việt. Chư vị cùng lão phu đều không muốn đồng đạo giang hồ lảng giềng đàm tiếu, do đó chúng ta phải báo thù cho tiên đế bằng cách tìm ra ai là hung thủ đã giết chết tiên đế. Chư vị đồng ý không?

- Đồng ý...

Âm thanh rền rền ngàn cây nội cỏ vọng vang trong không khí thật lâu mới dứt.

- Tìm ra thủ phạm giết chết tiên đế là một chuyện cực kỳ khó khăn và nguy hiểm bởi vì chúng ta sẽ phải đối phó với triều đình ở Hoa Lư mà đại diện là đoàn do thám. Kẻ giết người đã khôn ngoan mượn tiếng triều đình để che chở cho hành vi sát nhân của mình. Hẳn lợi dụng đoàn do thám để đối phó với bất cứ ai muốn nhúng tay vào vụ án tiên đế. Đoàn do thám Hoa Lư đã thẳng tay tàn sát, bắt bớ hay giam giữ các anh em đồng đạo giang hồ của chúng ta...

Vô Hình Dao Tôn Nhật ngừng nói khi nghe có tiếng xì xầm bàn tán ở hướng bên tả rồi một người bước ra. Ai ai cũng biết người đó chính là Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch, chưởng môn nhân của phái Cổ Loa, một phái võ có danh vọng và thực lực lớn trong giang hồ. Thuở bấy giờ hai phái võ nổi tiếng và có đông đảo môn đồ nhất trong giới giang hồ Đại Việt là Cổ Loa và Tướng Quốc. Tướng Quốc tự có nhiều chùa chiền rải rác khắp trong nước mà tăng ni, sư sãi cũng như đệ tử tục gia hơn mấy chục ngàn người. Phái Cổ Loa tuy môn đồ ít hơn song lại chuyên tâm về võ thuật do đó lại nổi tiếng hơn trong giang hồ.

Trông thấy vị chương môn phái Cổ Loa bước ra Vô Hình Đạo Tôn Nhật mừng rỡ nói lớn:

- Lão phu kính mời Lê chương môn ra đây nói vài lời cùng mọi người...

Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch bước ra đứng cạnh Tôn Nhật và Lê Hùng. Đảo mắt một vòng khán đài xong y cao giọng:

- Đại diện cho mấy ngàn đệ tử của phái Cổ Loa tại hạ xin có vài lời. Trước nhất tại hạ tán thành và nhiệt liệt ủng hộ cuộc điều tra về vụ án tiên đế vì nhiều lý do. Thứ nhất cái chết của tiên đế có liên hệ mật thiết tới cái chết đầy bí ẩn của tể sư phụ. Thứ nhì là đã thừa hưởng ơn mưa móc chúng ta phải báo thù cho tiên đế. Thứ ba là nếu muốn tránh khỏi họa bị tiêu diệt chúng ta phải mạnh dạn đối phó với đoàn do thám Hoa Lư và nhất là thủ phạm đã ám sát tiên đế. Muốn cuộc chống đối được hữu hiệu và thành công mau chóng chúng ta phải kết hợp thành một khối và phải có kẻ chỉ huy...

Vị chương môn phái Cổ Loa ngừng lại như muốn mọi người suy ngẫm về đề nghị của mình. Lát sau ông ta thông thả tiếp lời:

- Tại hạ muốn nói là chúng ta phải bầu ra một vị minh chủ cho giới giang hồ Đại Việt của chúng ta. Tề tựu đông đủ trên đỉnh Tản Viên ngày hôm nay là một dịp may hiếm có để chúng ta bầu ra một vị minh chủ hầu chính thức lãnh việc điều tra về cái chết của tiên đế...

Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch ngừng nói. Đảo mắt một vòng xong giọng nói của vị chương môn phái Cổ Loa cất lên. Dường như y đã phở kình lực vào nên âm thanh cao vút:

- Mấy chục năm nay giới giang hồ Đại Việt của chúng ta chia năm xẻ bảy, tị hiềm và ganh ghét với nhau vì một lý do giản dị là chúng ta không có một vị minh chủ để diu dắt anh em đồng đạo tuân hành đúng theo tôn chỉ của vũ đạo. Hôm nay hơn mấy ngàn người của chúng ta được dịp gặp nhau cho nên đây cũng là lúc chúng ta nên bầu cử hoặc đề bạt một vị minh chủ giang hồ. Chư vị nghĩ thế nào về ý kiến này xin cho biết?

Toàn trường im lìm suy nghĩ. Lát sau một giọng nói trầm hùng vang lên. Người ta biết người đó không ai khác hơn Khai Quốc thiền sư, phương trượng của chùa Tướng Quốc, một phái võ lừng danh nhất của giới giang hồ Đại Việt.

- Bần tăng đồng ý với Lê thí chủ. Giới giang hồ nước ta cần phải có một vị minh chủ trong tình thế khẩn cấp và đặc biệt của nước ta hiện nay. Bá tánh khắp nước xôn xao bàn tán về chuyện quân Tống đồn binh dọc theo biên giới Việt Hoa. Chuyện quân Tống xâm lăng Đại Việt không sớm thì muộn cũng sẽ xảy ra. Do đó giới giang hồ của chúng ta cần tuyển chọn một vị minh chủ đủ tài đức để chỉ huy anh em đồng đạo cứu nước giúp dân...

Ngừng lại giây lát như để cho mọi người suy ngẫm về lời nói của mình xong vị phương trượng chùa Tướng Quốc cao giọng tiếp:

- Ba chục năm nay nước ta loạn lạc liên miên khiến cho giới giang hồ của chúng ta cũng chịu ảnh hưởng mà sanh ra lề luật lỏng lẻo, mục đích và tôn chỉ của vũ đạo không còn được mọi người thi hành một cách đúng đắn. Bởi vậy mà cướp bóc nổi lên khắp nơi, tha hồ những nhiều dân lành vô tội. Trong giới giang hồ của chúng ta mới nảy sanh ra nhóm Bát Đại Vương mà chư vị không ai không biết. Đó là do lề luật lỏng lẻo, mối giềng hư hỏng. Đó là do ở giới giang hồ của chúng ta không có một vị minh chủ cầm cân nảy mực, biết lấy lễ thiết điều ngay để kiềm chế anh em đồng đạo. Hôm nay thay mặt cho mười ngàn đệ tử, tăng ni, sư sãi của chùa Tướng Quốc; bản tăng tán thành việc đề bạt một vị minh chủ giang hồ...

Có tiếng tăng hắng nơi phía bên tả rồi một giọng nói trong và rõ vang lên.

- Xin lỗi đại sư cho tại hạ được góp lời...

Người người nhìn thấy một thanh niên tuổi ngoài ba mươi, mày kiếm mắt sao, vận vũ phục màu lam, chân mang giày rom và kiếm đeo nơi vai. Tuy y phục giản dị song thần thái uy nghi khiến cho mọi người biết y phải có thân thể lớn trong giang hồ.

Vòng tay bái tổ thi lễ xong thanh niên cao giọng nói:

- Xin được giới thiệu cùng chư vị tại hạ là Lạc Kiếm Trần Hùng, tân chương môn Lạc Việt phái...

Quần hùng buột miệng kêu ô thành tiếng kinh ngạc khi nghe thanh niên xưng danh hiệu. Ai cũng biết Lạc Việt là phái võ lâu đời nhất của giới giang hồ Đại Việt. Tuy môn đồ ít ỏi và không thường xuyên lộ diện giang hồ song phái Lạc Việt từng được đồng đạo nể phục qua Laϊc công phu bao gồm ba tuyệt kỹ là Lạc thảo, Lạc quyền và Lạc kiếm.

Đợi cho quần hùng im lặng xong Lạc Kiếm Trần Hùng thông thả tiếp:

- Nhân danh chương môn Lạc Việt phái tại hạ tán thành ý kiến của vị chương môn phái Cổ Loa và Hưng Quốc đại sư về đề nghị bầu một vị minh chủ giang hồ. Tuy nhiên làm thế nào để bầu ra một vị minh chủ đủ tài đủ đức và được mọi người tuân phục và nể trọng; bởi vì nếu không được mọi người tuân phục vị minh chủ giang hồ này không thể đáp ứng được nguyện vọng của chúng ta là gìn giữ mối giềng và lề luật giang hồ...

- Trần chương môn nói phải đó. Kiếm một vị minh chủ thời dễ song tìm ra một người đủ tài đủ đức lại là chuyện khó. Tại hạ có một lời như thế này...

Quần hùng nhìn ra người vừa lên tiếng đó chính là Đa Tỳ Quyền Nguyễn Hiệp, chương môn nhân phái võ Thảo Đường.

- Tại hạ xin được góp ý kiến với Trần chương môn về việc bầu một vị minh chủ giang hồ. Tìm một người có đức thì dễ bởi vì tại hạ nghĩ mọi người ở đây chắc không có một ai thiếu đạo đức để làm minh chủ giang hồ. Còn tài thời lại có rất nhiều người đủ tài hoặc dư tài để làm minh chủ...

Quần hùng bật cười về lời nói của Đa Tỷ Quyền Nguyễn Hiệp.

- Giới giang hồ Đại Việt của chúng ta có quá nhiều nhân tài để được tuyển chọn làm minh chủ giang hồ và rắc rối nằm ở chỗ đó. Có quá nhiều người tài đức cho nên chúng ta không biết chọn ai, lựa người nào để làm minh chủ giang hồ...

Vị chương môn của Thảo Đường phái ngừng nói. Quần hùng đều công nhận y nói có lý. Hơn mấy ngàn người hiện diện ở đây ai cũng giỏi võ hoặc bản lĩnh có chỗ độc đáo hơn người. Do đó dù không nói ra người nào cũng ôm trong lòng niềm kiêu hãnh, tự cho mình tài cao nhất thiên hạ. Nay tự nhiên bắt họ phải tuân phục người khác tất nhiên họ có điểm không bằng lòng.

- Dù võ thuật không bằng ai song tại hạ cũng như chư vị đều không cảm thấy thoải mái khi một kẻ kém tài hơn mình lại được đề bạt làm minh chủ giang hồ. Do đó tại hạ mạo muội đưa ra một ý kiến là chúng ta tranh tài để chọn một vị minh chủ giang hồ tài đức...

Quần hùng xôn xao bàn tán giằng lát đoạn Vô Hình Dao Tôn Nhật lên tiếng:

- Lão phu thấy ý kiến của Nguyễn chương môn rất hợp tình và hợp lý...

Được Tôn Nhật tán thành Đa Tỷ Quyền Nguyễn Hiệp tươi cười tiếp:

- Tại hạ xin được trình bày về cách thức tranh tài. Để cho được công bình và đỡ mất thời giờ nên mỗi phái võ chỉ được cử một người đại diện ra tranh tài. Do đó phái Cổ Loa, Tướng Quốc dù đông đảo nhân số cũng chỉ có một người đại diện so với một võ sĩ tự do không thuộc môn phái, bang hội hay gia trang nào. Giai đoạn thứ nhì là rút thăm để biết ai sẽ đấu với ai. Võ sĩ nào bại sẽ bị loại ra khỏi vòng giao đấu và người thắng cuộc cuối cùng sẽ trở thành minh chủ giang hồ...

Quần hùng xì xầm bàn tán xong đều đồng ý với cách thức trên. Thấy trời đã đứng bóng Vô Hình Dao Tôn Nhật nói lớn:

- Chúng ta tạm thời giải tán để nghỉ ngơi đồng thời có thời giờ chọn lựa người đại biểu của mình. Lão phu xin nhắc nhở là nếu bại sẽ bị loại ra khỏi vòng đấu cho nên chư vị khá tuấn trọng trong việc chọn lựa...Đúng giờ mùi chúng ta sẽ bắt đầu cuộc tranh tài...

Quần hùng im lặng tập hợp thành từng nhóm riêng biệt. Phần Vô Hình Dao Tôn Nhật và Tử Cước Lê Hùng đứng cạnh nhau nhìn xuống con đường mòn dẫn xuống chân núi. Thật lâu Lê Hùng mới nhẹ thở dài nói:

- Tôn huynh định ra tranh tài?

Vô Hình Dao Tôn Nhật cười lắc đầu:

- Tôi già rồi đâu có ham muốn chi danh vọng. Làm minh chủ giang hồ chỉ cực thân thôi. Càng cao danh vọng càng nhiều gian nan mà...

Lê Hùng gật gù:

- Tôi cũng nghĩ như huynh vậy. Lê gia trang của tôi có thằng Hào song tài cán cờ nó đưa ra chỉ làm trò cười cho thiên hạ. Phần mình già nua, vai vế và tiếng tăm cũng có nay nếu ra tranh tài thiên hạ sẽ đàm tiếu bảo mình tuổi gần đất xa trời mà còn ham danh vọng...

Vô Hình Dao Tôn Nhật từ từ nói:

- Tôn gia trang của tôi cũng không có người kế nghiệp. Tôi nhận thấy lớp trẻ lớn lên cũng có nhiều nhân tài lỗi lạc tài đức gồm đủ. Hi vọng họ sẽ làm cho giới giang hồ nước ta hưng thịnh. Lê huynh thử đoán vì lý do nào mà Hồ Vũ Hoa lại tới chậm...

Lê Hùng nói không do dự:

- Tôn huynh hẳn biết tính tình của Hồ Vũ Hoa. Một lời hứa của y nặng hơn thiết thạch. Do đó phải có lý do đặc biệt, quan trọng hoặc khẩn cấp lắm mới khiến y không có mặt ở đây. Tôi đoán lý do này liên quan tới cuộc đại hội giang hồ. Không chừng triều đình biết tin...

Vô Hình Dao Tôn Nhật hơi gật mình khi nghe Lê Hùng nói. Trầm ngâm giây lát ông ta nói:

- Tôi và huynh tới gặp sư Khai Quốc và Lê Tuấn Bạch để bàn tính...

Hai người đi tới chỗ Khai Quốc đại sư đứng. Lê Hùng hỏi liền:

- Đại sư định ra tranh tài?

Vị phương trượng chùa Tướng Quốc cười nhẹ:

- Tướng Quốc tự không có ý muốn làm minh chủ giang hồ song nếu không ra tranh cử rủi chức minh chủ lọt vào tay một kẻ kém tài kém đức thời cũng phiền phức lắm. Bần tăng lo là lo cho tương lai của giới giang hồ nước ta...

Vô Hình Dao Tôn Nhật gật gù cười:

- Đại sư nói đúng. Lão phu có chuyện rất quan trọng cần bàn với đại sư và Lê chưởng môn. Nếu không có chi bất tiện mời đại sư tháp tùng tới gặp Lê chưởng môn. Lúc đó lão phu sẽ trình bày để chúng ta liệu định...

Sư Khai Quốc vui vẻ nhận lời. Ba người tới gặp Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch. Lê Hùng hỏi nhanh:

- Lê chưởng môn đã chọn được người ra tranh tài?

Cười nhẹ vị chưởng môn phái Cổ Loa đáp không do dự:

- Tuy không ham muốn danh vị minh chủ giang hồ song tại hạ sẽ đích thân ra tranh tài cùng quần hùng vì nhiều lý do. Thứ nhất tại hạ không muốn chức minh chủ lọt vào tay một kẻ kém tài ít đức. Thứ nhì nếu trở thành minh chủ tại hạ có cơ hội điều tra về cái chết của tiên đế và sư phụ. Thứ ba tại hạ muốn tập hợp giới giang hồ thành một lực lượng mạnh mẽ, có người chỉ huy để

đánh nhau với đoàn do thám Tống triều. Sớm muộn gì nước ta cũng phải chống trả lại cuộc xâm lăng của lũ giặc phương bắc...

Vô Hình Dao Tôn Nhật gật gù mỉm cười nói:

- Lê chưỡng môn tính toán chu đáo lắm. Lão phu rất mong Lê chưỡng môn trở thành minh chủ giang hồ...

Tử Cước Lê Hùng cũng đồng ý với Tôn Nhật. Phần Khai Quốc đại sư cười nói:

- Bàn tăng nhận thấy Lê chưỡng môn rất xứng đáng nhận lãnh danh vị minh chủ. Tuy nhiên giới giang hồ nước ta cũng có lắm nhân tài lỗi lạc vậy Lê chưỡng môn nên cẩn thận. Bàn tăng sẽ không ra tranh tài do đó Lê chưỡng môn sẽ bớt đi một đối thủ...

Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch cười lớn:

- Đa tạ đại sư. Đại sư không ra tranh tài thời tại hạ quả nhiên bớt đi được một kỳ phùng địch thủ... Chẳng hay chư vị tới kiếm tại hạ có chuyện chi?

Vô Hình Dao Tôn Nhật nói nhanh:

- Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa chính là người đã đứng ra kêu gọi quần hùng tới Tản Viên sơn nhưng không biết vì lý do nào mà ông ta lại vắng mặt. Chắc phải có lý do quan trọng và khẩn cấp lắm mới khiến cho y tới chậm. Lão phu nghĩ tới chuyện triều đình đã dò la được tin tức chúng ta tụ họp nơi đây và kéo quân vây bắt. Lão phu định nhờ Lê chưỡng môn cho đệ tử xuống núi thăm dò tin tức...

Tạm Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch thông thả nói:

- Tại hạ nghĩ tới điều đó từ lâu nên đã điều động đệ tử lập thành tám tổ do thám chia nhau đóng tại các ngã đường tới Tản Viên. Chư vị an tâm nếu có động tịnh chúng ta sẽ biết liền...

Tử Cước Lê Hùng cười ha hả:

- Lê chưỡng môn đã xếp đặt chu đáo vậy thời chúng ta khỏi lo lắng. Bây giờ chúng ta nên bắt đầu cuộc tranh tài...

Đúng giờ mùi quần hùng tề tựu đông đủ. Chỉ có mười hai người ghi danh tham dự cuộc tranh chiếm danh vị minh chủ giang hồ. cầm mảnh giấy Vô Hình Dao Tôn Nhật từ từ xưng danh:

- Kính thưa chư vị sau đây là tên tuổi của mười hai đối thủ đại diện của các môn phái, gia trang, bang hội hoặc các nhà thuộc giới giang hồ nước ta. Người thứ nhất là Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch chưỡng môn nhân của phái Cô Loa...

Quần hùng vỗ tay hoan hô khi thấy Lê Tuấn Bạch bước ra thi lễ cùng mọi người.

- Người thứ nhì chính là đệ tử của chùa Tướng Quốc. Mời Nhất Quốc đại sư ra đấu trường...

Quần hùng reo hò cổ vũ cho vị đại diện của Tướng Quốc tự.

- Kính thưa chư vị người thứ ba là Lạc Kiếm Trần Hùng, đương kim chương môn Lạc Việt phái...

Quần hùng lại vỗ tay nhiệt liệt tán thưởng cho vị chương môn của phái võ kỳ cựu nhất của giới giang hồ Đại Việt.

- Sau đây là Đa Tỳ Quyền Nguyễn Hiệp, chương môn phái Thảo Đường. Kế tiếp là Bạch Dao Mai Thúc Lộc, trang chủ Mai gia trang. Đối thủ thứ sáu là Mộc Côn Lê Linh, đại diện cho Lê gia trang ở Lạng Sơn. Người thứ bảy chính là Bạch Long Kiếm đại diện cho Bạch Long Vĩ đảo, còn người thứ tám là Hoàng Diệu Trần Bình của Hoàng Sa đảo. Thừa chư vị nhân vật thứ chín là Hạc Quyền Đinh Thế Trạc, đại diện cho Bạch Hạc phái. Người thứ mười là Kim Dao Hùng Lộc, đại diện cho Thông Thánh Quán. Người thứ mười một là Tà Quyền Nguyễn Tất Thắng ở Tuyên Quang và đối thủ cuối cùng chính là Vô Diện Thư Sinh ở Hoan Châu...

Quần hùng vỗ tay, la ó hoan hô mười hai đôi thủ. Họ vui mừng vì sẽ được chứng kiến cuộc so tài hiếm thấy. Họ biết mười hai đôi thủ đại diện đều có trình độ võ thuật cao siêu cộng thêm kinh nghiệm giang hồ nên mới được chỉ định ra tranh tài nhằm mục đích làm minh chủ giang hồ cũng có mà để dương danh bản phái cũng có. Ai trong mười hai người này đều có ít nhất hai mươi năm khổ luyện, được liệt vào hàng nhất đẳng cao thủ giang hồ.

Sau khi giới thiệu danh tánh mười hai đôi thủ cùng quần hùng, Vô Hình Dao Tôn Nhật cao giọng nói:

- Thừa chư vị để cho cuộc tranh tài được công bằng lão phu đề nghị một cuộc rút thăm. Đối thủ nào bắt trúng tên người khác tất nhiên sẽ đấu với người đó. Sau vòng loại thứ nhất sáu đôi thủ thắng cuộc sẽ tranh tài bằng cách bắt thăm lần nữa. Ba đôi thủ thắng cuộc sẽ lần lượt giao đấu với nhau và nếu ai thắng hai trận sẽ trở thành minh chủ giang hồ. Bây giờ tới phần rút thăm...

Qua cuộc rút thăm Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch sẽ mở màn cuộc tranh tài bằng cách giao tranh với Bạch Dao Mai Thúc Lộc, vị trang chủ trẻ tuổi và nổi tiếng nhất của miền Nam. Vô Hình Dao Tôn Nhật trình trọng nói:

- Lão phu kính mời Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch và Bạch Dao Mai Thúc Lộc mở màn cuộc tranh tài...

Bước ra đấu trường hai đôi thủ ôm quyền thi lễ với quần hùng đoạn vái chào nhau xong đứng đối diện trên khoảng sân rộng. Trước khi rút lui vị trang chủ lừng danh của Tôn gia trang cao giọng:

- Lão phu cũng như chư vị đều biết rằng đây là một cuộc giao đấu mà hề có giao đấu là phải có thương vong hoặc chết chóc. Dao thương quyền cước vốn

vô tình cho nên chư vị khá tua thận trọng...Đúng giờ mùi chúng ta sẽ bắt đầu cuộc tranh tài...

Quần hùng im lặng tập hợp thành từng nhóm riêng biệt. Phần Vô Hình Dao Tôn Nhật và Tử Cước Lê Hùng đứng cạnh nhau nhìn xuống con đường mòn dẫn xuống chân núi. Thật lâu Lê Hùng mới nhẹ thở dài nói:

- Tôn huynh định ra tranh tài?

Vô Hình Dao Tôn Nhật cười lắc đầu:

- Tôi già rồi đâu có ham muốn chi danh vọng. Làm minh chủ giang hồ chỉ cực thân thôi. Càng cao danh vọng càng nhiều gian nan mà...

Lê Hùng gật gù:

- Tôi cũng nghĩ như huynh vậy. Lê gia trang của tôi có thằng Hào song tài cán cờ nó đưa ra chỉ làm trò cười cho thiên hạ. Phần mình già nua, vai vế và tiếng tăm cũng có nay nếu ra tranh tài thiên hạ sẽ đàm tiếu bảo mình tuổi gần đất xa trời mà còn ham danh vọng...

Vô Hình Dao Tôn Nhật từ từ nói:

- Tôn gia trang của tôi cũng không có người kế nghiệp. Tôi nhận thấy lớp trẻ lớn lên cũng có nhiều nhân tài lỗi lạc tài đức gồm đủ. Hi vọng họ sẽ làm cho giới giang hồ nước ta hưng thịnh. Lê huynh thử đoán vì lý do nào mà Hồ Vũ Hoa lại tới chậm...

Lê Hùng nói không do dự:

- Tôn huynh hẳn biết tính tình của Hồ Vũ Hoa. Một lời hứa của y nặng hơn thiết thạch. Do đó phải có lý do đặc biệt, quan trọng hoặc khẩn cấp lắm mới khiến y không có mặt ở đây. Tôi đoán lý do này liên quan tới cuộc đại hội giang hồ. Không chừng triều đình biết tin...

Vô Hình Dao Tôn Nhật hơi gật mình khi nghe Lê Hùng nói. Trầm ngâm giây lát ông ta nói:

- Tôi và huynh tới gặp sư Khai Quốc và Lê Tuấn Bạch để bàn tính...

Hai người đi tới chỗ Khai Quốc đại sư đứng. Lê Hùng hỏi liền:

- Đại sư định ra tranh tài?

Vị phương trượng chùa Tướng Quốc cười nhẹ:

- Tướng Quốc tự không có ý muốn làm minh chủ giang hồ song nếu không ra tranh cử rủi chức minh chủ lọt vào tay một kẻ kém tài kém đức thời cũng phiền phức lắm. Bần tăng lo là lo cho tương lai của giới giang hồ nước ta...

Vô Hình Dao Tôn Nhật gật gù cười:

- Đại sư nói đúng. Lão phu có chuyện rất quan trọng cần bàn với đại sư và Lê chưỡng môn. Nếu không có chi bất tiện mời đại sư tháp tùng tới gặp Lê chưỡng môn. Lúc đó lão phu sẽ trình bày để chúng ta liệu định...

Sư Khai Quốc vui vẻ nhận lời. Ba người tới gặp Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch. Lê Hùng hỏi nhanh:

- Lê chưỡng môn đã chọn được người ra tranh tài?

Cười nhẹ vị chưỡng môn phái Cổ Loa đáp không do dự:

- Tuy không ham muốn danh vị mình chủ giang hồ song tại hạ sẽ đích thân ra tranh tài cùng quần hùng vì nhiều lý do. Thứ nhất tại hạ không muốn chức mình chủ lọt vào tay một kẻ kém tài ít đức. Thứ nhì nếu trở thành minh chủ tại hạ có cơ hội điều tra về cái chết của tiên đế và sư phụ. Thứ ba tại hạ muốn tập hợp giới giang hồ thành một lực lượng mạnh mẽ, có người chỉ huy để đánh nhau với đoàn do thám Tống triều. Sớm muộn gì nước ta cũng phải chống trả lại cuộc xâm lăng của lũ giặc phương bắc...

Vô Hình Dao Tôn Nhật gật gù mỉm cười nói:

- Lê chưỡng môn tính toán chu đáo lắm. Lão phu rất mong Lê chưỡng môn trở thành minh chủ giang hồ...

Từ Cước Lê Hùng cũng đồng ý với Tôn Nhật. Phần Khai Quốc đại sư cười nói:

- Bàn tăng nhận thấy Lê chưỡng môn rất xứng đáng nhận lãnh danh vị minh chủ. Tuy nhiên giới giang hồ nước ta cũng có lắm nhân tài lỗi lạc vậy Lê chưỡng môn nên cẩn thận. Bàn tăng sẽ không ra tranh tài do đó Lê chưỡng môn sẽ bớt đi một đối thủ...

Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch cười lớn:

- Đa tạ đại sư. Đại sư không ra tranh tài thời tại hạ quả nhiên bớt đi được một kỳ phùng địch thủ... Chẳng hay chư vị tới kiếm tại hạ có chuyện chi?

Vô Hình Dao Tôn Nhật nói nhanh:

- Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa chính là người đã đứng ra kêu gọi quần hùng tới Tản Viên sơn nhưng không biết vì lý do nào mà ông ta lại vắng mặt. Chắc phải có lý do quan trọng và khẩn cấp lắm mới khiến cho y tới chậm. Lão phu nghĩ tới chuyện triều đình đã dò la được tin tức chúng ta tụ họp nơi đây và kéo quân vây bắt. Lão phu định nhờ Lê chưỡng môn cho đệ tử xuống núi thăm dò tin tức...

Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch thông thả nói:

- Tại hạ nghĩ tới điều đó từ lâu nên đã điều động đệ tử lập thành tám tổ do thám chia nhau đóng tại các ngã đường tới Tản Viên. Chư vị an tâm nếu có động tịnh chúng ta sẽ biết liền...

Tử Cước Lê Hùng cười ha hả:

- Lê chưởng môn đã xếp đặt chu đáo vậy thời chúng ta khỏi lo lắng. Bây giờ chúng ta nên bắt đầu cuộc tranh tài...

Đúng giờ mùi quần hùng tề tựu đông đủ. Chỉ có mười hai người ghi danh tham dự cuộc tranh chiếm danh vị minh chủ giang hồ. Cầm mảnh giấy Vô Hình Đạo Tôn Nhật từ từ xướng danh:

- Kính thưa chư vị sau đây là tên tuổi của mười hai đối thủ đại diện của các môn phái, gia trang, bang hội hoặc các nhà thuộc giới giang hồ nước ta. Người thứ nhất là Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch chưởng môn nhân của phái Cổ Loa...

Quần hùng vỗ tay hoan hô khi thấy Lê Tuấn Bạch bước ra thi lễ cùng mọi người.

- Người thứ nhì chính là đệ tử của chùa Tướng Quốc. Mời Nhất Quốc đại sư ra đấu trường...

Quần hùng reo hò cổ vũ cho vị đại diện của Tướng Quốc tự.

- Kính thưa chư vị người thứ ba là Lạc Kiếm Trần Hùng, đương kim chưởng môn Lạc Việt phái...

Quần hùng lại vỗ tay nhiệt liệt tán thưởng cho vị chưởng môn của phái võ kỳ cựu nhất của giới giang hồ Đại Việt.

- Sau đây là Đa Tý Quyền Nguyễn Hiệp, chưởng môn phái Thảo Đường. Kế tiếp là Bạch Dao Mai Thúc Lộc, trang chủ Mai gia trang. Đối thủ thứ sáu là Mộc Côn Lê Linh, đại diện cho Lê gia trang ở Lạng Sơn. Người thứ bảy chính là Bạch Long Kiếm đại diện cho Bạch Long Vĩ đảo, còn người thứ tám là Hoàng Diệu Trần Bình của Hoàng Sa đảo. Thừa chư vị nhân vật thứ chín là Hạc Quyền Đinh Thế Trạc, đại diện cho Bạch Hạc phái. Người thứ mười là Kim Dao Hùng Lộc, đại diện cho Thông Thánh Quán. Người thứ mười một là Tà Quyền Nguyễn Tất Thắng ở Tuyên Quang và đối thủ cuối cùng chính là Vô Diện Thư Sinh ở Hoan Châu...

Quần hùng vỗ tay, la ó hoan hô mười hai đối thủ. Họ vui mừng vì sẽ được chứng kiến cuộc so tài hiếm thấy. Họ biết mười hai đối thủ đại diện đều có trình độ võ thuật cao siêu cộng thêm kinh nghiệm giang hồ nên mới được chỉ định ra tranh tài nhằm mục đích làm minh chủ giang hồ cũng có mà để dương danh bản phái cũng có. Ai trong mười hai người này đều có ít nhất hai mươi năm khổ luyện, được liệt vào hàng nhất đẳng cao thủ giang hồ.

Sau khi giới thiệu danh tánh mười hai đối thủ cùng quần hùng, Vô Hình Đạo Tôn Nhật cao giọng nói:

- Thừa chư vị để cho cuộc tranh tài được công bằng lão phu đề nghị một cuộc rút thăm. Đối thủ nào bắt trúng tên người khác tất nhiên sẽ đấu với người

đó. Sau vòng loại thứ nhất sáu đối thủ thắng cuộc sẽ tranh tài bằng cách bắt thăm lần nữa. Ba đối thủ thắng cuộc sẽ lần lượt giao đấu với nhau và nếu ai thắng hai trận sẽ trở thành minh chủ giang hồ. Bây giờ tới phần rút thăm...

Qua cuộc rút thăm Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch sẽ mở màn cuộc tranh tài bằng cách giao tranh với Bạch Dao Mai Thúc Lộc, vị trang chủ trẻ tuổi và nổi tiếng nhất của miền Nam. Vô Hình Dao Tôn Nhật trịnh trọng nói:

- Lão phu kính mời Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch và Bạch Dao Mai Thúc Lộc mở màn cuộc tranh tài...

Bước ra đấu trường hai đối thủ ôm quyền thi lễ với quần hùng đoạn vái chào nhau xong đứng đối diện trên khoảng sân rộng. Trước khi rút lui vị trang chủ lừng danh của Tôn gia trang cao giọng:

- Lão phu cũng như chư vị đều biết rằng đây là một cuộc giao đấu mà hệ có giao đấu là phải có thương vong hoặc chết chóc. Dao thương quyền cước vốn vô tình cho nên chư vị khá tua thận trọng...

Tôn Nhật lặng lẽ rời khỏi đấu trường. Nạt tiếng trầm trầm Bạch Dao Mai Thúc Lộc xoạc chân đứng tấn. Y đứng theo thế tấn đỉnh. Bàn tay mặt cầm lấy cán đao, cánh tay trái gấp thành hình thước thợ đưa lên ngang mặt, bàn tay nữa mở nửa khép đặt hờ lên cán đao. Trong tư thế đó vị trang chủ tinh danh lừng lẫy miền Nam bỗng đao đứng yên. Quần hùng im lặng nhìn. Ai cũng biết đó là chiêu thức mở đầu trong đao pháp bí truyền của dòng họ Mai hơn hai trăm năm nay. Vốn tay hành gia vũ thuật mà đao là ngón nghề ruột cho nên Tôn Nhật gật gù cười nói với Lê Hùng:

- Thất Thập Nhị Huyền đao pháp đấy chắc Lê huynh có nghe nói...

Lê Hùng gật đầu:

- Tuy không phải là bằng hữu chi giao với Nam Dao Mai Thế Kiệt song tôi cũng có qua lại với y. Theo chỗ tôi được biết thời Mai Thế Kiệt có ba người con mà Thúc Lộc là con út. Thế nhưng Thúc Lộc lại được làm trang chủ tất nhiên tài bộ của y phải có chỗ hơn người. Thất Thập Nhị Huyền đao pháp mà y triển khai gồm có bảy mươi hai thế, mỗi thế phân thành bảy thức, mỗi thức lại biến ra ba đòn cho nên tinh vi, xảo diệu và biến hóa vô cùng phức tạp...

Chăm chú nhìn Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch thông tay triển công phu trầm tịnh Lê Hùng nói tiếp:

- Vị chưởng môn của phái Cổ Loa tuy tuổi còn trẻ mà bản lĩnh cao thâm cực độ. Công phu trầm tịnh của y chỉ kém có một người mà thôi...

Vô Hình Dao Tôn Nhật gật gù:

- Huynh nói y kém một người mà người đó là ai?

- Kẻ cầm sỏ giang hồ...

Lê Hùng buông gọn năm chữ trên đoạn chép miệng thở dài:

- Tôn huynh còn nhớ trước đây hai ta liên thủ vây đánh y không. Y đã triển công phu trầm tĩnh trước khi rút kiếm mà công phu trầm tĩnh của y so ra còn cao hơn Lê Tuấn Bạch một bậc. Động mà tĩnh; tĩnh mà động. Nếu đối phương tĩnh thì mình động; đối phương động thì mình tĩnh. Nếu đối phương tĩnh thì mình tĩnh nhược bằng đối phương động thì mình động trước. Nói tóm lại chỉ có hai chữ động tĩnh mà hóa ra vô lường, biến ra vô số. Nó tùy theo tâm ý mà phát sinh. Khổ luyện võ thuật tới mức độ tâm ý hành là một thời tôi đây chưa làm được...

Vô Hình Đạo Tôn Nhật cười gượng:

- Tôi cũng thế. Thế mới biết võ đạo mênh mông như trời bể cho nên cái biết của mình như ếch ngồi đáy giếng. Hai chúng ta liên thủ mà còn bị y đánh xiềng niềng huống hồ gì một người. Kẻ cầm sổ giang hồ mà có mặt ở đây tôi đoán chắc với Lê huynh chức vị mình chủ sẽ lọt vào tay y...

Tử Cước Lê Hùng trầm ngâm giây lát mới thông thả cất tiếng:

- Hồ Vũ Hoa tỏ ra rất tín nhiệm vào hành vị của kẻ cầm sổ giang hồ. Tôi không biết Hồ huynh quen thân với y như thế nào mà có thái độ bênh vực cho y. Tôn huynh thừa biết Hồ Vũ Hoa là người tâm cơ sâu xa cho nên...

Lê Hùng ngừng lời khi thấy Mai Thúc Lộc xuất thủ. Không một cử động báo trước mũi đao nhọn lểu trong tay vị trang chủ lưng danh xẹt ra tợ ánh chớp và mục tiêu của nó chính là huyết thần tàng nơi ngực của đối phương. Khởi thủy đao là một thứ vũ khí chuyên dùng cho chiến trận nên to lớn, nặng nề do đó lực đao cực kỳ trầm trọng và cương mãnh. Tuy nhiên sau này các vũ sĩ giang hồ đã chế biến thành đại đao to lớn nặng nề và công kênh thành đoản đao vừa ngắn, gọn và nhẹ hơn do đó được rất nhiều người ưa chuộng rồi lâu dần thành ra phổ thông như đại đao. Sở dĩ các vũ sĩ giang hồ ưa chuộng đoản đao vì nó nhẹ nhàng và gọn gàng tiện lợi khi di chuyển đó đây.

Từ đó tính chất của đoản đao biến dạng và đường lối cũng như lộ số trở nên thần tốc, kỳ ảo và phức tạp hơn. Giới giang hồ Đại Việt có nhiều vũ sĩ xử đao song chỉ có ba dòng họ nổi tiếng nhất là Tôn gia trang miệt Tam Đảo, Mai gia trang ở Thiên Lộc thuộc Hoan Châu và Thái gia trang ở mạn biên thù Lào Việt. Tôn Nhật nổi tiếng đất bắc qua Vô Hình đao pháp thời Mai Thế Kiệt được đồng đạo giang hồ tán tụng về thủ thuật múa đao khắp miền nam. Tuy nhiên hai cao thủ dường như cố tránh đụng chạm để khỏi thương tổn tới danh tiếng cùng hòa khí nên không người biết rõ ai tài hơn ai.

Khi mũi đao còn cách mục tiêu gang tấc Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch mới phản đòn và lối phản đòn của y khiến quần hùng giật mình kinh ngạc. Dịch bộ sang tả nửa bước bàn tay mặt của vị chưởng môn phái Cổ Loa hất ngược về sau ngay chỗ chuôi kiếm ló lên. Ret... Nghe âm thanh đó người ta biết Lê Tuấn Bạch đã rút kiếm. Nói ra thời dài dòng và chậm chạp nhưng hành động của họ Lê nhanh khủng khiếp. Âm thanh vừa bật lên mũi kiếm đã cận kề mệnh môn

huyệt nơi cổ tay cầm đao của đối thủ. Lối giải chiêu của Lê Tuấn Bạch không những thần tốc, chính xác mà hiệu nghiệm cực cùng bởi vì mũi kiếm đâm ngay vào yếu huyệt của Mai Thúc Lộc.

Tuy nhiên vỏ quít dày có móng tay nhọn. Lê Tuấn Bạch giải chiêu nhanh thời Mai Thúc Lộc phản đòn cũng nhanh không kém. Dường như khi xuất chiêu y đã tiên liệu được rằng một đối thủ cỡ như Lê Tuấn Bạch không dễ cho mình đánh trúng. Do đó khi vừa nghe âm thanh của kiếm bật lên Mai Thúc Lộc biến chiêu liền. Hơi trầm khuỷu tay xuống một chút tránh mũi kiếm đâm vào cổ tay mình đồng thời y vịn mạnh cổ tay một cái. Lưỡi đoản đao mỏng dính chọt đối thành thể chém vót vào khuỷu tay cầm kiếm của Lê Tuấn Bạch.

- Ô...

- Tuyệt...

- Công phu hay lắm...

Quần hùng lên tiếng khen khi thấy hai đối thủ phản đòn và giải chiêu một cách tài tình. Trong lúc đó Lê Tuấn Bạch và Mai Thúc Lộc quần nhau như bóng với hình. Bụi bốc mờ mờ khiến cho khán giả khó lòng nhận thấy rõ chiêu thức của hai người. Chát...Song phương đình thủ. Quần hùng thấy Mai Thúc Lộc bông đao đứng im trong lúc Lê Tuấn Bạch án kiếm ngang mày. Lát sau vị trang chủ Mai gia trang cất giọng trầm trầm:

- Tại hạ bại...Lê chưởng môn kiếm thuật quả hơn người...

- Đa tạ Mai trang chủ đã nhân nhượng để cho tại hạ thắng cuộc...

Xuyên qua lời nói khách sáo của hai người quần hùng biết ai thắng ai bại. Hai đối thủ từ từ bước ra khỏi sân. Vô Hình Đao Tôn Nhật xưng danh hai đối thủ kế tiếp là Lạc Kiếm Trần Bình và Hạc Quyền Đinh Thế Trạc. Thi lễ cùng quần hùng xong Trần Bình nói với Đinh Thế Trạc:

- Tại hạ xin đem vài chiêu Lạc trảo ra làm trò cười cho Đinh chưởng môn...

Đinh Thế Trạc nhếch môi cười lạnh:

- Mời Trần chưởng môn...

Chân hữu đứng yên làm trụ, chân tả co lên ép sát vào chân hữu, hai tay dang ra thẳng băng, mười ngón tay chụm lại nhọn hoắt như mỏ con chim hạc, vị chưởng môn nhân của phái Bạch Hạc triển khai chiêu thức mở đầu tân kỳ, ngoạn mục, hiểm ác và biến hóa cực cùng.

Vành môi hơi nhếch thành nụ cười Lạc Kiếm Trần Bình xoạc chân đứng tấn. Quần hùng lên tiếng xì xầm liền khi thấy y vừa bỏ bộ tấn. Chân tả bám trên mặt đất chắc hơn cọc gỗ chôn sâu xuống đất, chân hữu co lên, bàn chân cách mặt đất chừng ba tấc, hai cánh tay gấp thành hình thước thợ đưa cao lên ngang mặt, bàn tay trái mở ra lòng bàn tay đưa về sau trong lúc bàn tay mặt mở thành

trao hướng về phía đối thủ. Thế tấn của Trần Bình thoát trông buồn cười và kỳ dị vì y đứng giống như con chim sắp sửa bước đi. Tuy nhiên ai cũng hiểu thế tấn kỳ dị đó tàng ẩn một chiêu thức biến ảo và hiểm ác. Lạc Việt phái lừng danh giang hồ qua Lạc công phu bao gồm bốn tuyệt kỹ kiếm, quyền, thảo và chỉ với những chiêu thức thần tốc, biến ảo, nguy dị và hiểm ác vô lường. Do đó dù không thường xuyên lộ diện giang hồ và môn đệ ít ỏi song Lạc Việt phái vẫn được giang hồ trọng vọng ngang hàng với Cổ Loa hay Tướng Quốc. Quần hùng không một ai không biết với số tuổi ba mươi mà đã nhận chức chương môn, Trần Bình phải thuộc vào hạng nhân tài lỗi lạc của Lạc Việt phái.

Chim hồng, chim lạc là thần điêu, là vật tổ của dân ta do đó mới gọi là Hồng Lạc. Tuy nhiên kể từ khi họ Hồng Bàng mất ngôi vua chim hồng, lạc mất dạng luôn. Trải qua hơn ngàn năm nó trở thành thứ linh điêu chỉ có trong sách vở mà thôi. Người ta cũng không rõ hình dáng thực sự của nó, chỉ biết một cách mơ hồ nó là loài chim với hình dáng to lớn, sống trên vùng rừng rậm hoang vu hoặc núi cao chón chỡ. Các tiên phu cư ngụ quanh đỉnh Hoàng Liên Sơn đồn rằng thỉnh thoảng họ có thấy một đôi chim to lớn, toàn thân đỏ như lửa xuất hiện trên đỉnh núi mà họ đoán đó là chim hồng, chim lạc còn sống sót cho tới nay. Hạc cũng là loài chim lông trắng như cò song có những điểm đặc biệt khiến người ta không thể lẫn lộn nó với cò. Thứ nhất hình dáng nó to lớn, thanh tao và chân màu đỏ chứ không đen như cò. Hạc thường sống trên núi cao chứ không ở đồng bằng và sống lẻ loi từng cặp chứ không kết thành bầy như cò. Người ta ít khi thấy hạc xuất hiện cho nên liệt nó vào loại linh điêu.

Hạc Quyền Đinh Thế Trạc động thủ trước. Hai cánh tay của y bắt từ ngoài kéo ập vào. Mười đầu ngón tay nhọn hoắt như mỏ con chim hạc nhắm ngay thái dương huyết của đối phương vút tới nhanh tợ sao sa. Thái dương là một trong chín tử huyết của con người, chỉ cần bị đụng nhẹ một chút thôi cũng thương vong như thường huông hồ gì đòn đánh của một cao thủ hữu hạng như vị chương môn phái Bạch Hạc. Hai bàn tay còn cách mục tiêu gang tấc chợt biến đổi liền. Bàn tay mặt đang từ chỉ hóa thành triệt thủ chém một đòn cường ngạnh vào cổ họng, trong lúc bàn tay tả biến ra thảo chụp nhàu xuống tróc vai của Trần Bình. Thần tốc, biến ảo, hiểm độc; ba tính chất này tạo cho chiêu thức của Đinh Thế Trạc trở nên kinh linh, nguy dị và phiêu hốt cực cùng. Trong vòng chớp mắt y đánh ra ba chiêu, mỗi chiêu có hàng chục thế thức. Từ chỉ y đổi thành thảo, quyền, chương với bóng tay dầy mờ mờ khiến cho người ngoài lẫn người trong cuộc không thể nào phân định được đâu là thế hư đòn thực.

Nghe Lạc Kiếm Trần Bình ré lên như chim gáy quần hùng biết vị chương môn của phái Lạc Việt xuất thủ. Ngay lúc bàn tay của đối phương gần chạm mục tiêu Trần Bình đạp bộ. Bộ pháp của y mừng tượng như bước chân chim bước chênh chếch tới sát đối thủ. Chỉ cần một bước chân chim giản dị y hóa giải đòn đánh của Đinh Thế Trạc một cách dễ dàng. Cùng với bước chân Trần Bình vung tay điểm hờ vào hông đối thủ.

- Lạc chi...

Quần hùng có người buột miệng la lớn khi thấy Trần Bình xuất chiêu. Bàn tay của y cup lại chỉ chừa ngón trỏ hàm chứa nội gia chân lực thừa sức soi vàng xẻ đá điem vào huyết cực toản ở dưới nách. Đây chính là huyết đạo quan trọng và cũng là điem sơ hở của Đinh Thế Trạc vì khi dang tay ra y đã để trống huyết đạo.

Thân danh chưỡng môn của một phái võ nổi tiếng Đinh Thế Trạc không thể nào bại một cách dễ dàng cũng như không để cho đối thủ điem trúng huyết đạo. Ngay lúc ngón tay trỏ của Trần Bình vừa xẹt ra, Đinh Thế Trạc biến chiêu liền. Y phối hợp thân, thủ và bộ pháp để vừa giải chiêu vừa phản công một cách tài tình tuyệt diệu. Ngay lúc ngón tay của Trần Bình chòn vòn bên hông Đinh Thế Trạc đạp bước ngấn sang bên tả để tránh đòn và hai bàn tay cùng lướt máy động. Bàn tay hữu chọt mở ra trong thế chưỡng võ vào ngực còn bàn tay tả biến thành hạc trảo chụp vào yết hầu của đối thủ. Chát...bùng...Quyền trảo đôi bên chạm nhau. Song phương ngưng tay. Lát sau Đinh Thế Trạc từ từ lên tiếng:

- Lạc công phu quả nhiên danh truyền không dối mà bản lĩnh của Trần chưỡng môn cũng hiếm người sánh kịp...

Trần Bình nhếch môi cười:

- Đa tạ...Hạc công phu của Đinh chưỡng môn sánh ra nào kém Lạc công phu của bản phái. Chúng ta chắc phải có người thương vong mới phân định thắng bại...

Đinh Thế Trạc trầm giọng nói xuống thấp:

- Tại hạ cũng nghĩ như vậy...

Lạc Kiếm Trần Bình động thủ liền sau câu nói của Đinh Thế Trạc. Y xuất chiêu, ra đòn, biến thế, đổi thức lạnh khùng khiếp. Một biến ra ba, ba hóa chín và chín ra tám mươi một khiến cho chiêu thức trở thành nguy dị, biến ảo cực cùng. Quần hùng trông vào chỉ thấy bóng tay trùng điệp, mịt mờ giăng mắc khắp nơi. Phần Đinh Thế Trạc cũng không kém. Y thi triển công phu bản phái ngang nhiên giao đấu với Trần Bình.

Đứng ngoài làm khán giả chứng kiến cuộc giao tranh càng lúc càng thêm ác liệt Tử Cước Lê Hùng hỏi Tôn Nhật:

- Lê huynh đoán ai thắng?

Ngần ngừ giây lát Tôn Nhật nói:

- Trần Bình chưa trở đòn độc hoặc tuyệt chiêu trong công phu bí truyền của sư môn đâu. Thường thường khi nói đến phái Lạc Việt, giang hồ nhắc tới Lạc công phu bao gồm các tuyệt kỹ như kiếm, quyền, chỉ, trảo mà thôi. Nhưng theo chỗ tôi được biết thời Lạc Việt phái còn có một tuyệt kỹ thần kỳ vô song mà không một ai biết tới bởi vì chỉ có vị chưỡng môn mới được truyền thụ...

Tử Cước Lê Hùng gật đầu cười thốt:

- A...Tôi hiểu ý của huynh rồi. Giống như Bạch Long Vĩ đảo ngoài Kinh Ngự công phu còn có tuyệt kỹ bí truyền là Tróc Ngự thủ pháp mà chỉ có con cái của đảo chúa mới được truyền thụ thôi...

Vô Hình Đao Tôn Nhật vuốt râu cười:

- Lê huynh nói đúng đấy. Ngay cả hai đại môn phái như Cổ Loa, Tướng Quốc cũng vậy thôi. Có những tuyệt kỹ mà chỉ có người chương môn mới học được, hoặc có những tuyệt kỹ mà các đồ đệ chỉ được truyền thụ một phần nhỏ. Điều này cũng dễ hiểu vì nếu gặp một đệ tử bất lương hay phản bội họ còn đủ sức đề trừng trị...Trần Bình với Đinh Thế Trạc còn đánh nhau lâu lắm vậy Lê huynh với tôi tới gặp Lê Tuấn Bạch xem y có tin tức gì mới lạ không...

Hai người rời đấu trường. Đi được mươi bước họ thấy vị chương môn phái Cổ Loa đang đi tới. Trông thấy dáng dấp không được bình thường lắm của Lê Tuấn Bạch, Tôn Nhật hỏi liền:

- Chắc Lê chương môn có tin bất lợi cho chúng ta?

Liếc một vòng không thấy có ai đứng gần, Lê Tuấn Bạch thấp giọng:

- Tổ do thám của bản phái đóng tại Xuân Mai báo cáo rằng hồi sáng sớm hôm nay một đạo quân thiết kỵ của triều đình đã đồn trú cách Xuân Mai chừng mươi dặm. Ngoài ra họ còn phát hiện được sự hiện diện của hai lão Hữu Danh Vô Thực và Bách Diện Thư Sinh...

Lê Tuấn Bạch ngừng nói. Tôn Nhật nhìn Lê Hùng giây lát rồi thông thả lên tiếng:

- Như vậy chắc ba ban tin tức, truy tầm và ám sát chắc cũng đã tiềm phục trong vòng trăm dặm quanh Tản Viên. Lê huynh tính sao?

Trầm ngâm hồi lâu Tử Cước Lê Hùng háng giọng:

- Ba chúng ta đều biết quân Hoa Lư thiện chiến như thế nào cho nên dẫu có ba ngàn người quần hùng cũng không thể nào đường hoàng giao tranh với quân Hoa Lư được. Do đó chúng ta chỉ còn cách lẩn trốn...

Lê Tuấn Bạch cau mày đoạn cười nhẹ:

- Lẩn trốn ta cũng gặp nhân viên do thám...

Lê Hùng gật đầu:

- Dĩ nhiên ta sẽ đụng phải sự săn bắt của nhân viên do thám, nhưng dù sao đối phó với nhân viên của đoàn do thám Hoa Lư cũng dễ hơn đánh nhau với quân Hoa Lư...

- Nhị vị nghĩ chúng ta cứ tiếp tục cuộc tuyển lựa minh chủ hay là đình hoãn?

Tam Đoàn Kiếm Lê Tuấn Bạch hỏi nhỏ và Vô Hình Dao Tôn Nhật trả lời không do dự:

- Lão phu nghĩ chúng ta cứ tiếp tục bởi vì đình hoãn không có lợi mà còn gây thêm hoang mang hay hoảng hốt cho mọi người. Lão phu nghĩ chúng ta nên mở một cuộc họp mặt để thông báo tình hình với các vị chương môn...

Lê Tuấn Bạch mau mắn nói:

- Tại hạ sẽ thân đi mời các trang chủ, chương môn hoặc đại diện các môn phái tới họp mặt tối nay...

- Xin làm phiền Lê chương môn. Lão phu đoán cuộc tranh tài không thể kết thúc một cách nhanh chóng được. Có sớm lắm cũng phải tới chiều ngày mai. Như vậy chúng ta phải lưu lại Tản Viên hai đêm nữa...

Lời nói của Tử Cước Lê Hùng rơi vào im lặng. Lát sau Lê Tuấn Bạch cáo từ. Tôn Nhật và Lê Hùng cũng trở lại đấu trường vừa đúng lúc cuộc giao đấu chấm dứt mà phần thắng về phía phái võ Lạc Việt. Quần hùng vỗ tay hoan hô cho Lạc Kiếm Trần Bình. Thấy trời đã xế chiều Tôn Nhật tuyên bố cuộc tranh tài tạm ngưng cho tới sáng mai. Quần hùng ồn ào giải tán xong sửa soạn bữa cơm chiều.

Lạng Sơn thành. Dù sinh hoạt vẫn bình thường song nét ưu tư và lo lắng hiện rõ trên mặt của bá tánh trong thành. Bô lão tụ nhau nơi trà đình, tử quán xôn xao bàn tán về tin quân Tống sắp sang đánh Đại Việt. Họ nói cho nhau biết về tin tướng vị đại tướng Tống triều là Hầu Nhân Bảo đã có mặt nơi vùng biên giới Hoa Việt. Không khí chiến tranh bao trùm thành Lạng Sơn. Một đạo binh tinh nhuệ của quân Hoa Lư đã đóng trại cách Lạng Sơn ba mươi dặm về hướng bắc cốt ý cản đường tiến quân của Tống triều. Tuy nhiên dân cư thành Lạng Sơn đều biết rằng đạo quân ba ngàn người này không thể nào cản được bước tiến của Tống quân mà nhân số sẽ lên tới mười vạn. Do đó cư dân đã sớm tản cư từ mấy ngày qua. Hàng quán, chợ búa một số đóng cửa im ỉm. Đàn bà và trẻ con được lệnh di chuyển về miền Nam.

Đang đóng kín cổng thành Lạng Sơn chợt mở ra một cánh nhường chỗ cho một thớt ngựa phi vào nhanh hơn gió cuốn. Ngồi trên lưng con chiến mã màu đỏ cao lớn là một kỵ sĩ mặc sắc phục của quân do thám. Trên tay y cầm cây lệnh tiễn màu vàng rực rỡ dưới ánh mặt trời. Đó là lệnh tiễn truyền tin khẩn cấp của triều đình. Với cây lệnh tiễn này gã nhân viên do thám có quyền vào ra bất cứ nơi nào thuộc binh đội triều đình cũng như có quyền gặp mặt vị quan trấn thủ thành Lạng Sơn mà không cần phải thông báo trước.

Ngựa vừa vọt qua khỏi cửa thành y hò lớn:

- Quân Tống lấy Quảng Nguyên... Quân Tống chiếm Quảng Nguyên...

Mười chữ từ cửa miệng của tên quân do thám lan ra nhanh hơn điện làm bàng hoàng dân chúng thành Lạng Sơn. Vùng đất địa đầu của quân Đại Việt đã lọt và tay lũ giặc bắc phương thời sớm muộn gì Lạng Sơn cũng trở thành bãi chiến trường bởi vì Lạng Sơn chỉ cách châu Quảng Nguyên không quá một ngày đường. Đạo binh tiên phong của Tổng quân sẽ có mặt ở Lạng Sơn ngày mai.

Thẳng đường thốt chiến mã lao tới dinh quan trấn thủ thành Lạng Sơn. Ngựa chưa ngừng vó tên quân do thám bay mình xuống ngựa. Với mấy bước thật gấp và dài y đối diện với vị võ tướng trọng tuổi mặc khôi giáp rở ràng.

Khẽ nghiêng mình thi lễ tên quân do thám cao giọng:

- Trình Đổ tướng quân... Đạo binh tiên phong dưới quyền chỉ huy của tướng Tôn Toàn Hưng đã chiếm lấy Quảng Nguyên ngày hôm qua...

Đổ Anh, vị tướng trấn thủ thành Lạng Sơn không tỏ thái độ nào khác lạ khi được báo cáo tin dữ. Trầm ngâm giây lát ông ta háng giọng:

- Bản chức đã tiên liệu điều này từ lâu...

Nhìn cây lệnh tiên mà tên quân do thám đang cầm trên tay ông ta cười hỏi:

- Tướng quân chắc là nhân viên cao cấp của ban tin tức thuộc đoàn do thám Hoa Lư?

Tên quân do thám hơi mỉm cười:

- Thừa tướng quân mặt chức là Lý Quốc, phó trưởng ban tin tức của đoàn do thám...

- A...

Vị tướng trấn thủ Lạng Sơn ọ tiếng nhỏ rồi háng giọng tiếp:

- Lý phó trưởng ban hẳn đã dong ruổi một quãng đường dài nên bản chức mời Lý phó trưởng ban một chén rượu giải lao. Ngoài ra bản chức còn muốn biết rõ hơn về tình hình của ta và địch...

Nói xong Đổ Anh mời Lý Quốc theo ông ta bước vào một gian phòng lớn thấp đèn sáng trưng. Hai người đứng trước bức họa đồ vẽ hình thể núi sông, đường xá, thành lũy. Bức địa đồ vẽ rất chi tiết địa hình, địa vật, các vị trí quan trọng, địa điểm đóng quân của Đại Việt.

Đưa tay chỉ vào bức họa đồ Đổ Anh cười nói:

- Đây là Lạng Sơn thành cách Nam Quan, ải địa đầu của quân ta ở vùng biên giới Hoa Việt chừng năm mươi dặm về hướng đông bắc. Còn đây là Quảng Nguyên. Nếu Quảng Nguyên đã mất thời sớm muộn gì hai châu Tô Mậu cũng sẽ lọt vào tay địch. Có lẽ quân Tống biết cửa ải Nam Quan hiểm trở trăm người thủ ngàn người khó đánh nên mới độ binh qua Quảng Nguyên. Hoặc giả chúng có ý định nào khác hơn...

Đưa chén rượu lên miệng nhấp ngụm nhỏ Lý Quốc góp lời:

- Thừa Đỗ tướng quân. Theo tin tức mà quân do thám dò biết thời Tổng quân đánh chiếm Quảng Nguyên trước nhất vì một lý do quan trọng là Quảng Nguyên có nhiều quặng mỏ như vàng, bạc. Chiếm đóng nơi này Tổng triều sẽ cho người khai thác vàng bạc để tải về Tàu. Nhân viên do thám của ta tìm phục ở Ung Châu dò được tin Tổng triều mấy năm nay vì phải đánh nhau liên miên với các nước miền bắc như Hạ, Liêu cho nên tiền bạc thiếu hụt. Biết đất Quảng Nguyên của ta có lắm mỏ vàng mỏ bạc Tổng triều muốn chiếm lấy mà chưa có cơ hội thuận tiện. Nay nhân lúc tiên đế mới mất chúng mới xua quân đánh...

Đỗ Anh gật gù:

- A...Hóa ra là như vậy...

- Trình Đỗ tướng quân...Theo tin tức mới nhất thời ngoài đạo binh tiên phong của tướng Tôn Toàn Hưng, vị tướng tổng chỉ huy quân bộ của Tổng triều trong cuộc xâm lăng nước ta là Hầu Nhân Bảo cũng đã ra lệnh cho đạo quân tá dục dưới quyền chỉ huy của tướng Trần Khâm Tổ vượt biên giới đánh vào các châu Tô, Mậu...

Trầm ngâm giây lát Đỗ Anh thông thả thốt:

- Bản chức đoán đạo binh tiên phong của Tôn Toàn Hưng sau khi chiếm Quảng Nguyên sẽ uy hiếp Lạng Sơn, trong khi đạo tá dục của Trần Khâm Tổ sẽ vượt qua Lạng Sơn để tràn xuống vùng trung châu. Bản chức được lệnh của quan Thập Đạo là nếu liệu giữ được Lạng Sơn thời giữ, bằng không sẽ rút lui để bảo toàn lực lượng. Tuy nhiên giặc xâm phạm biên thổ ta cũng nên đánh một vài trận để làm giảm đi chút nhuệ khí đồng thời làm chậm lại đà tiến binh của chúng hầu quân Hoa Lư có thời giờ chuẩn bị...

Uống cạn chén rượu Lý Quốc cười nói:

- Cám ơn ly rượu của tướng quân. Mặt chức phải trở lại Nam Quan để nghe ngóng tin tức trước khi điều động thuộc hạ rút lui về Lạng Sơn...

Thân đưa Lý Quốc ra khỏi phòng Đỗ Anh nói:

- Nếu có tin mới xin Lý phó trưởng ban cứ vào gặp ta bất cứ giờ giấc nào. Bản chức sẽ không ngủ yên cho tới khi lũ giặc bắc rút ra khỏi bờ cõi Đại Việt...

Lý Quốc bay mình lên ngựa. Tiếng vó nện ròn rã trên mặt đường. Cửa thành Lạng Sơn đóng kín lại khi bóng ngựa mờ dần trên con đường cái quan.

Trời chiều bằng lăng. Đi được mươi dặm đường Lý Quốc lỏng cương cho ngựa chạy chậm lại đoạn rẽ vào con đường mòn bên phải. Chốc sau y ngừng trước ngôi nhà bỏ hoang. Tung mình nhảy xuống đất Lý Quốc nhẹ xô cửa bước vào. Y hơi khựng lại khi thấy hai xác chết nằm bất động trên nền đất lạnh. Không nói lời nào y tức tốc xoay mình. Ngay lúc vừa xoay mình bước đi y nghe âm thanh bật lên trong bóng tối mờ mờ. Gia nhập đoàn do thám lúc tuổi mới hai

mười, từ một nhân viên tầm thường của ban tin tức, phải mất hai mươi năm Lý Quốc mới được thăng cấp đề bạt vào chức vụ phó trưởng ban. Hai mươi năm kinh nghiệm tạo cho y một phản ứng cực kỳ bén nhạy. Khi nghe âm thanh bật lên Lý Quốc biết đó là tiếng vũ khí được rút ra khỏi vỏ. Không kịp suy nghĩ vị phó trưởng ban tin tức của đoàn do thám Hoa Lư tức tốc giải đòn. Tay trái vỗ ngược ra sau một đòn phách không quyền nhằm mục đích che kín hậu tâm, chân phải đạp bộ một bước dài trong lúc bàn tay mặt hất ngược về sau vai ngay chỗ chuôi kiếm ló lên. Ret...Lý Quốc bạt kiếm đánh liền ba chiêu. Một chiêu biến thành ba thế, ba thế thành chín thức và chín thức hóa ra tám mươi một đòn. Hoa kiếm nở rực trong bóng đêm trùm phủ lấy thân thể kín đáo mưa cũng không lọt vào, Lý Quốc bước ra sân. Trên khoảnh đất nhỏ một người đứng im lìm. Thân thể bó gọn trong bộ vũ phục màu đen, chân mang hài sẫm, chuôi vũ khí nhô lên khỏi vai, mắt sáng rực như hai vì sao, người lạ toát đầy vẻ thần bí và ngạo nghễ.

- Các hạ là ai?

Lý Quốc lên tiếng hỏi nhưng trong lòng y đã đoán ra được lai lịch của người lạ. Hỏi chỉ là cách để xác định mà thôi.

- Ta là Tử Kim Dao Tổng Bình, trưởng ban tin tức của đoàn do thám viễn chinh Tổng triều...

Lý Quốc cười nhạt khi nghe kẻ địch xưng tên. Thân danh phó trưởng ban tin tức đoàn do thám Hoa Lư mà vùng trách nhiệm là miệt biên thù Hoa Việt cho nên y nào xa lạ gì với nhân viên do thám của Tổng triều. Y cũng như thuộc hạ đã từng đụng chạm với kẻ địch trong bóng tối. Tuy nhiên hôm nay là lần đầu tiên y mới có dịp gặp gỡ kẻ tử thù.

- Ngươi là ai?

Tử Kim Dao Tổng Bình hỏi bằng giọng hách dịch. Lý Quốc trả lời với giọng cộc lốc:

- Ta là Lý Quốc, phó trưởng ban tin tức của đoàn do thám Hoa Lư. Hai thuộc cấp của ta chắc chết vì tay các hạ?

Tử Kim Dao Tổng Bình nhếch môi cười:

- Ta muốn bắt sống để tra hỏi vài điều song chúng ta chết chứ không chịu mở miệng...

Ánh mắt bốc ngời sát khí Lý Quốc khẽ rung tay. Thanh nhuyễn kiếm biến thành tia sáng xanh lè vút tới người của đối phương. Ngay lúc mũi kiếm cận kề mục tiêu y gạt mạnh cổ tay khiến mũi kiếm đổi chiều xẹt lên yếu hầu kẻ địch.

- Kiếm thuật tân kỳ...

Lồng trong tiếng nói Tử Kim Dao Tổng Bình xuất thủ. Dịch bộ sang tả nửa bước để tránh đòn, lưỡi đao đúc bằng thép ròng của hắn tà tà vót vào khuỷu tay của Lý Quốc. Mặc dù tầm thường và giản dị song đánh ngay vào chỗ sơ hở

cho nên chiêu thức của Tống Bình trở thành hiệu quả vô cùng. Lý Quốc bắt buộc phải hóa giải nếu không cánh tay của y sẽ bị lưỡi đao tiện đứt làm đôi. Nạt tiếng trầm trầm vị phó trưởng ban tin tức đoàn do thám Hoa Lư gạt mạnh cổ tay một cái. Lưỡi kiếm thay vì đâm vào yết hầu bỗng đổi hướng chém xuống vai. Cùng lúc đó Lý Quốc xô người nhập nội đường như không màng đến lưỡi đao của đối phương đang chém vào người. Vừa vào sát đối phương tay tả y bung ra trong một thế triệt thủ bá đạo giang hồ chém vút vào tay cầm đao của Tống Bình. Tên trưởng ban tin tức của đoàn do thám Tống triều hải hùng với lối giao tranh liều lĩnh hầu như muốn thí mạng của địch thủ. Dĩ nhiên hẳn không muốn bị thương hay cùng chết với kẻ địch do đó hẳn không còn cách nào hơn là tự triệt chiêu đồng thời hồi bộ nửa bước để tránh đòn. Vừa lùi lại hẳn giật mình khi thấy mũi kiếm xanh lè chập chờn nơi ngực.

- Giải...

Tử Kim Đao Tống Bình loang đao một vòng thật nhanh. Chát...Đao kiếm chạm nhau tóe lửa. Bông kiếm đứng im như tượng Lý Quốc trầm giọng nói xuống thành lạnh băng:

- Các hạ biết điều nên rút lui đi bằng không đất Đại Việt sẽ là mồ chôn của các hạ đấy...

Ánh mắt phủ mờ sát khí Tống Bình bật cười rộ:

- Người tài cán bao nhiêu mà lớn lối. Ta đã tung đũa chạm với các cao thủ Tây Hạ, Hung Nô, Mông Cổ thời xưa gì một kẻ vô danh tiểu tốt như ngươi...

Ánh kiếm của Lý Quốc chớp liên theo câu nói của Tống Bình. Thần tốc, hung hiểm, nguy dị, biến ảo khiến cho lưỡi kiếm của y thành vầng ánh sáng trùm phủ lấy người đối phương. Mũi kiếm khi biến khi hiện, lúc chớp lúc tắt, mịt mờ trôi nổi và giăng mắc khắp nơi. Biết đũa phải một cao thủ hữu hạng giang hồ Tử Kim Đao Tống Bình tức tốc thi triển thuật múa đao gia truyền đón đỡ những đòn tấn công ác liệt của kẻ địch.

Phần Lý Quốc tuy tấn công dữ dội song y không ham chiến mà lại có ý định thâm kín khác. Vốn là nhân viên do thám y đặt nhiệm vụ lên trên hết cho nên nếu đánh không thắng đối phương y tính cách chạy. Đối với nhân viên do thám chạy không có gì xấu hổ hoặc mất tâm tiếng. Tống Bình là trưởng ban tin tức mà đã xuất hiện ở Lạng sơn thời không chừng cả đoàn do thám Tống triều cũng có mặt trên đất Đại Việt. Lý Quốc muốn thông báo tin tức nóng hổi này lên bề trên của mình do đó y phải bỏ chạy. Liều mạng với kẻ thù trong lúc này không có lợi bằng bỏ chạy rồi sau đó tìm cách phục thù.

Ret...Ret...Ret...Lý Quốc đâm liên ba chiêu liên hoàn cực độc bức kẻ địch phải tạt bộ tránh đòn xong tung mình bỏ chạy. Cười ha hả Tử Kim Đao Tống Bình nạt lớn:

- Người chạy đằng trời...

Họ Tổng vẩy tay. Lưỡi đoản đao xẹt ra tợ ánh chớp. Chân vừa chạm đất chợt nghe gió rít vù vù sau lưng Lý Quốc vung tay đánh ngược ra sau một đòn phách không quyền. Tuy nhiên y chậm tay hơn kẻ thù một chút. Bị phi đao đâm vào lưng nhưng y cắn răng cầm đầu chạy trốn. Không để cho kẻ thù trốn thoát Tử Kim Đao Tổng Bình tức tốc triển thuật phi hành đuổi theo.

Trời tối mờ mờ. Sao khi mờ khi tỏ. Con mưa phùn đã tạnh từ lâu nhưng gió bắc còn thổi mạnh khiến cho trời càng thêm lạnh. Nấp sau thân cây cổ thụ Hồ phu nhân nhìn về khu rừng thưa. Xa xa đèn lửa mập mờ. Thấp thoáng bóng người đi lại.

- Phu nhân lạnh không?

Hồ phu nhân giật mình khi nghe tiếng người vang lên sau lưng mình. Quay lại thấy kẻ cầm sỏ giang hồ nàng la nhỏ:

- Tôn ông làm tôi muốn đứng tim...Tôn ông nghe ngóng được gì không?

Khẽ gạt đầu kẻ cầm sỏ giang hồ chậm rãi lên tiếng:

- Nhiều điều lắm thưa phu nhân. Thứ nhất là triều đình không phải có một mà tới hai đạo binh...

- Hai đạo binh...Họ làm gì mà đem tới hai đạo binh. Chả lẽ...

Hồ phu nhân lẩm bẩm những lời trên. Giọng nói của kẻ cầm sỏ giang hồ vang vang trong gió:

- Đạo quân thiết kỵ khoảng ngàn người đóng nơi hướng đông bắc cách Xuân Mai chừng mười dặm. Còn đạo quân bộ đóng trại gần chỗ chúng ta đứng...

Đưa ngón tay chỉ về phía rừng thưa kẻ cầm sỏ giang hồ nói tiếp:

- Phu nhân thấy chỗ sang sảng đó là dinh trại của đạo quân bộ. Dù không biết rõ họ có bao nhiêu quân song thấy dinh trại san sát và người người đi lại đông đảo tôi đoán phải có tới vài ngàn...

Hồ phu nhân nhíu mày. Thái độ của nàng có vẻ trầm tư và nghĩ ngợi. Lát sau nàng mới thở thè cùng với kẻ cầm sỏ giang hồ:

- Tôn ông có ý kiến như thế nào về việc này?

Đắn đo giây lát kẻ cầm sỏ giang hồ mới thông thả trả lời:

- Quân Hoa Lư tới đây chắc không ngoài ý định vây bủa Tản Viên Sơn để tiêu diệt các vũ sĩ giang hồ. Tại hạ nghĩ chúng ta nên gấp rút tới Tản Viên để nói cho họ biết hầu tìm cách đối phó. Phu nhân chắc đồng ý với tôi?

Trái với dự đoán của kẻ cầm sỏ giang hồ vị phu nhân họ Hồ chậm chậm lắc đầu:

- Tôi nghĩ khác tôn ông...

Tay kiếm phiêu bạt giang hồ nhìn người đối diện với ánh mắt dò hỏi. Hồ phu mỉm cười. Kẻ cầm sỏ giang hồ cảm thấy tim mình đập mạnh. Dù trong bóng đêm y cũng thấy được khuôn mặt thanh tú và khả ái của nàng lung linh mờ ảo.

- Trước khi nói cho tôn ông biết tại sao tôi lại nghĩ khác với tôn ông; tôi muốn hỏi tôn ông một điều là tôn ông tới Tản Viên để tham dự đại hội giang hồ nhằm mục đích gì?

Kẻ cầm sỏ giang hồ trả lời câu hỏi của Hồ phu nhân không chút đắn đo:

- Sau gần một năm điều tra về cái chết của tiên đế tôi mới biết rằng mình không đủ sức phanh phui những bí ẩn để đưa hung thủ ra công luận. Do đó khi Hồ lão trang chủ nêu ý kiến mời tất cả cao thủ về Tản Viên để trình bày về vụ án tiên đế cùng kêu gọi mọi người hợp lực điều tra...

- Nhạc phụ của tôi có nói với tôn ông về việc bầu một vị minh chủ giang hồ?

Khẽ gật đầu kẻ cầm sỏ giang hồ trả lời câu hỏi của Hồ phu nhân:

- Hồ lão trang chủ không có nói song tôi nghe tin giang hồ đồn...

- Tôn ông định làm minh chủ giang hồ?

Kẻ cầm sỏ giang hồ nhẹ lắc đầu:

- Không... Tôi chỉ muốn tới Tản Viên để biết mọi người bàn tính cách nào về vụ án tiên đế đồng thời nói cho mọi người biết tường tận về chuyện kẻ giả mạo tôi...

- Tôn ông nghĩ rằng người ta sẽ tin vào lời nói của tôn ông?

Kẻ cầm sỏ giang hồ chưa kịp trả lời của mình Hồ phu nhân nói liền:

- Tôn ông lầm rồi. Người ta sẽ không tin vào lời nói của tôn ông đâu. Thân nhân hay bằng hữu của những người đã bị tôn ông giết chết liệu họ chịu tin vào lời giải thích bằng miệng của tôn ông. Muốn làm cho họ tin tôn ông phải có bằng chứng hoặc nhân chứng. Tôn ông phải biết ai là người đã giả mạo... Trên đời này hiện nay chỉ có hai người mới tin tôn ông không phải là kẻ giết người vô tội. Hai người đó chính là tôi và nhạc phụ của tôi...

Hồ phu nhân nói một hơi thật dài. Kẻ cầm sỏ giang hồ nhẹ thở dài xong gượng cười nói nhỏ:

- Dường như phu nhân không muốn tôi tới Tản Viên?

Vị phu nhân họ Hồ quay mặt sang chỗ khác cho nên kẻ cầm sỏ giang hồ không thấy được nụ cười nở trên môi của nàng. Vả lại dù có thấy y cũng không tài nào đoán được nụ cười của giai nhân chứa đựng ý nghĩa gì.

- Muốn chứ...Tôi muốn tôn ông phải tới Tản Viên nhưng không phải tự nhiên mà tới. Tôi muốn tôn ông tới Tản Viên để tranh chức mình chủ giang hồ với người ta...

Trả lời một cách mau mắn Hồ phu nhân cười một cách tươi tắn.

- Tuy nhiên tôn ông phải tới Tản Viên với một tư cách đặc biệt như là...như là...

Hồ phu nhân ngập ngừng như tìm lời. Lát sau nàng tươi cười tiếp:

- Như là một người tới báo một tin tức quan trọng để mọi người chú ý mà bỏ qua chuyện tôn ông giết người...

Chậm chậm lắc đầu kẻ cầm sỏ giang hồ nói bằng giọng rắn rỏi và nghiêm nghị:

- Tôi không đồng ý với phu nhân về chuyện đó. Tôi sẽ tới Tản Viên như một người bình thường...

Hồ phu nhân cau mày song lặng thinh không cãi lại. Nàng biết lời nói của mình đã va chạm tới tự ái của kẻ cầm sỏ giang hồ. Một kiếm thủ nổi tiếng như y không ít thời nhiều cũng kiêu hãnh do đó không khuất mình làm theo cách của nàng vừa nói.

Dường như muốn đòi đề tài nên Hồ phu nhân lên tiếng:

- Tôi nghĩ triều đình không cần phải huy động tới hai đạo quân để đối phó với quần hùng nơi Tản Viên. Phải có lý do gì đặc biệt hoặc quan trọng lắm mới khiến cho Lê Hoàn điều động mấy ngàn quân rời khỏi Hoa Lư trong tình thế sôi động này...

Nhìn đăm đăm Hồ phu nhân giây lát kẻ cầm sỏ giang hồ nhẹ cười:

- Tôi hoàn toàn đồng ý với phu nhân về điểm này. Phải có lý do Lê Hoàn mới động binh...

Hồ phu nhân gật đầu:

- Chỉ có một chuyện quan trọng xảy ra mới khiến cho Lê Hoàn phái quân rời Hoa Lư. Đó là chuyện Tống triều xua quân sang đánh nước ta...

Ngừng lại giây lát Hồ phu nhân lẩm bẫm song kẻ cầm sỏ giang hồ vẫn nghe rõ:

- Điều binh để ngăn quân Tống thời tại sao Lê Hoàn lại đóng ở Xuân Mai. Đáng lẽ y phải đóng quân ở thành Đại La rồi từ đó ngược lên Laings Sơn...

Mỉm cười kẻ cầm sỏ giang hồ góp lời:

- Đây cũng là điểm thắc mắc của tôi bởi vì nếu muốn ngăn đánh quân Tống Lê Hoàn phải đóng binh ở mạn bắc như Lạng Sơn chứ đâu có đi về phía tây...

Vành môi son hơi mím, vàng trán cau lại, vị Hồ phu nhân họ Hồ trầm tư nghĩ ngợi đoạn lằm bằm:

- Hay là...hay là...

Ngước lên nhìn kẻ cầm sổ giang hồ nàng cười:

- Nếu tôi đoán không lầm thời quân Hoa Lư tới đây nhằm hai mục đích chính. Thứ nhất là vây bắt giới giang hồ trên Tân Viên sơn, còn thứ nhì là ngăn đánh Đỗ Cảnh Thạc. Chắc tôn ông còn nhớ tới chuyện gặp gỡ Đỗ Cảnh Thạc trên đường trở lại Hoa Lư. Có lẽ Lê Hoàn dò biết tin Đỗ Cảnh Thạc đã rời khỏi Đỗ Động Giang cho nên mới xuất quân vây đánh. Không có tướng chỉ huy tất nhiên quân của Đỗ Cảnh Thạc sẽ tan rã nhanh chóng...

Kẻ cầm sổ giang hồ hơi giật mình khi nghe Hồ phu nhân nói. Dù mới gặp gỡ song y rất ngưỡng mộ Đỗ Cảnh Thạc về phong cách lẫn hành vi chống báng lại Lê Hoàn. Do đó khi nghe Hồ phu nhân nói căn cứ địa của Đỗ Cảnh Thạc sắp sửa bị quân Hoa Lư tấn công y muốn tới thăm dò và giúp đỡ.

- Phu nhân nghĩ thế nào về sự mất tích của Hồ lão trang chủ?

Hồ phu nhân ngước lên nhìn kẻ cầm sổ giang hồ khi nghe câu hỏi lạc đề của y. Trong bóng tối mờ lung nàng thấy được khuôn mặt dày dặn phong trần và ánh mắt buồn bã. Bỗng dưng nàng nghĩ tới một điều khiến cho lòng nàng chùng xuống và tiếng thở dài thâm lặng thoát ra.

- Tôi nghĩ Hồ lão trang chủ đã gặp Đỗ Cảnh Thạc...

Vành môi son nở thành nụ cười Hồ phu nhân hỏi nhỏ:

- Chắc tôn ông có lý do để nói chuyện này?

Kẻ cầm sổ giang hồ gật đầu. Y từ từ thuật lại chuyện tình cờ hội ngộ với Đỗ Cảnh Thạc trên đường tới Hà Đông xong cười nói:

- Khi nghe tin nhân viên của đoàn do thám Hoa Lư đang tìm bắt phu nhân tôi vội vã đuổi theo bọn chúng và hẹn gặp Đỗ Cảnh Thạc tại Hà Đông...

Thầm nở nụ cười sung sướng trong bóng tối Hồ phu nhân nói:

- Tôn ông lo lắng cho tôi nhiều quá...

Kẻ cầm sổ giang hồ gật đầu không do dự. Hơi cúi mặt xuống Hồ phu nhân nói nhỏ:

- Tôi hiểu ý của tôn ông rồi. Nhặc phụ tôi và Phong nhi đi vào huyện lỵ Hà Đông chắc đã gặp Đỗ Cảnh Thạc, nhưng tại sao họ không trở lại tìm chúng ta...

- Chắc phải có lý do khẩn cấp cho nên Hồ lão trang chủ mới đi luôn không trở lại báo tin. Phu nhân nên biết các nhân vật giang hồ hành sự nhiều khi quái dị không thể lấy lý lẽ thông thường mà luận đoán được. Vả lại Hồ lão trang chủ cũng biết tôi thừa sức lo lắng và bảo vệ cho phu nhân...

Giọng nói nửa đùa nửa thực nửa nũng nịu của Hồ phu nhân vang lên:

- Phải hôn...Chuyện này còn phải xét lại. Hơn nửa năm theo tôn ông lưu lạc giang hồ tôi chết hụt mấy lần và ở tù gần một gông...

Kẻ cầm sổ giang hồ cười ha hả nói lớn:

- Mới ở tù hơn hai tháng mà phu nhân dám nói ở tù gần một gông. Phải trải qua gian nguy, khổ sở người ta mới mau trưởng thành thừa phu nhân...

- Nói như thế là tôn ông ngụ ý tôi chưa trưởng thành lúc chưa gặp tôn ông?

Cười cười không trả lời kẻ cầm sổ giang hồ nghiêm giọng:

- Thừa phu nhân tôi định tới Đổ Động Giang trước khi quân Hoa Lư tấn công để xem Hồ lão trang chủ và Phong nhi có ở đó không. Nếu chậm trễ lỡ có chuyện gì xảy ra thì mình sẽ ân hận suốt đời...

Nghe kẻ cầm sổ giang hồ nói như vậy Hồ phu nhân cũng cảm thấy lo lắng cho đứa con yêu quý của mình. Nàng hấp tấp lên tiếng:

- Chúng ta đi bộ tới Đổ Động Giang mất hơn ngày đường...Tôi e chậm mất...

- Chúng ta phải đi bằng ngựa mới kịp thừa phu nhân...

- Làm sao tìm được ngựa trong lúc đêm hôm tăm tối như thế này...

Kẻ cầm sổ giang hồ cười cười:

- Có sẵn ngựa đây thừa phu nhân...

- Bộ tôn ông mua ngựa rồi à...

Hồ phu nhân nhìn quanh quất. Kẻ cầm sổ giang hồ cười ha hả nói đùa:

- Ngựa hai chân phu nhân chịu cỡi không...

Bật cười thánh thót Hồ phu nhân nói đùa:

- Ngựa hai chân này hiếm quý không phải dễ tìm đâu. Tôn ông...

Hơi khom người kẻ cầm sổ giang hồ cười nói:

- Ngựa đã sẵn sàng mời phu nhân lên...

Vòng tay ôm lấy cổ kẻ cầm sổ giang hồ vị phu nhân họ Hồ nói trong tiếng thở dài:

- Tôi có chân mà đi đâu cũng phải nhờ tôn ông cõng. Thật là tôi làm khổ tôn ông..

Kẻ cầm sổ giang hồ nói trong lúc cất bước:

- Nếu phu nhân không chê tôi tình nguyện làm ngựa cho phu nhân cỡi suốt đời...

Hồ phu nhân cảm thấy mắt mình cay cay. Khẽ thở dài nàng ôm chặt lấy cổ kẻ cầm sổ giang hồ.

- Phu nhân giữ cho chặt để tôi triển thuật phi hành chạy cho nhanh. Trưa mai mình sẽ tới Đồ Động...

Hồ phu nhân không nói lời nào. Nàng chỉ biết ôm chặt thêm cổ con ngựa hai chân của nàng. Dường như biết tình thế cấp bách cho nên kẻ cầm sổ giang hồ im lìm vận dụng nội lực để thi triển thuật phi hành chạy tợ giông gió.

Tờ mờ sáng. Hồ phu nhân mở mắt. Hơi cựa mình nàng khẽ hỏi:

- Ta đang ở đâu thưa tôn ông?

Hơi chậm bước kẻ cầm sổ giang hồ trả lời:

- Tôi không biết rõ chúng ta đang ở đâu song đoán đã lọt vào khu vực Đồ Động chừng mười dặm đường. Phu nhân ngủ ngon không?

Dụi đầu vào lưng kẻ cầm sổ giang hồ vị phu nhân họ Hồ cười nói:

- Không biết tại sao tôi có thể ngủ trong khi nằm trên lưng của tôn ông...

- Chắc phu nhân mệt mỏi nhiều lắm nên mới thiếp đi một giấc...

Hồ phu nhân bật thành tiếng cười trong trẻo:

- Tôn ông vất vả chạy suốt đêm trong lúc tôi lại ngủ khò. Tôi đúng là hư hỏng...

Kẻ cầm sổ giang hồ dừng bước. Khẽ đặt Hồ phu nhân xuống đất y nhìn quanh quất như quan sát địa hình địa vật. Phong cảnh vắng lặng. Nhà nhà thấp thoáng sau chòm cây xanh.

- Tôi cảm thấy dường như có chuyện gì khác lạ. Im lặng quá, cái im lặng không bình thường... Tôn ông có thấy như thế không?

Gật gù kẻ cầm sổ giang hồ trả lời câu hỏi của Hồ phu nhân:

- Cảnh vật thê lương và hoang vắng như không có sinh khí. Dường như người ta đang sửa soạn cho chiến trận...

Vấn lại mái tóc đen dài óng ả Hồ phu nhân chậm chậm bước trên con đường đất đỏ hoạch.

- Có lẽ dân cư vùng Đồ Động biết sẽ có đánh nhau nên tản cư trước do đó khung cảnh mới vắng lặng như vậy...

Nàng chợt bỏ dở dang câu nói khi nghe có tiếng động rồi một toán quân bất thình lình xuất hiện bao vây lấy hai người. Không biết toán quân lính ẩn nấp ở đâu mà xuất hiện một cách đột ngột khiến cho hai nhân vật giàu kinh nghiệm giang hồ không khám phá ra được. Nhìn vòng quân với gươm đao cung nỏ tua tủa quanh mình kẻ cầm sổ giang hồ nhẹ giọng:

- Chư vị là quân lính của Đồ sứ quân?

Một thanh niên trạc ngoài ba mươi tuổi bước ra đứng đối diện với Hồ phu nhân và kẻ cầm sổ giang hồ. Không trả lời câu hỏi của hai người lạ y rần giọng hỏi:

- Nhị vị là ai, tới Đổ Động để làm gì?

Nhìn thấy hai người lạ vận vũ phục y hơi nghe giọng hỏi tiếp:

- Nhị vị là nhân vật giang hồ vậy tính danh là gì?

Hồ phu nhân lên tiếng:

- Chúng tôi tới tìm Đổ sứ quân có chuyện khẩn cấp và quan trọng. Tôn ông cứ báo với người là có kẻ cầm sổ giang hồ muốn hội kiến...

Thái độ hơi có chút biến đổi thanh niên lùi ra sau ba bước. Y thì thầm với một thuộc hạ rồi người này biến mất. Thanh niên lại bước ra đứng đối diện với hai người khách lạ. Hơi nghiêng mình thi lễ cùng kẻ cầm sổ giang hồ y cười nói:

- Tuy không phải là nhân vật giang hồ nhưng Lê Vũ tôi cũng được nghe đồn đại về tính danh của đại hiệp...

Đưa tay chỉ vòng quân đang bao vây lấy hai người khách lạ, Lê Vũ tươi cười tiếp:

- Ngày ngày sau giờ luyện tập võ nghệ anh em chúng tôi thường kháo nhau về chuyện giang hồ. Tính danh của đại hiệp là đầu đề sôi nổi và hào hứng nhất hiện nay...

Kẻ cầm sổ giang hồ ôm quyền thi lễ xong cười nói:

- Đa tạ thành tình của chư vị dành cho tại hạ...

Hồ phu nhân nhận xét thấy dù lời nói có thân thiện Lê Vũ vẫn không ra lệnh giải binh. Không có lệnh của y toán quân vẫn bao vây họ một cách chặt chẽ. Hàng cung tiễn, gươm đao vẫn chia vào họ.

- Dám hỏi Lê tướng quân theo hầu Đổ sứ quân được bao lâu rồi?

Hồ phu nhân xen lời dường như muốn đổi hướng câu chuyện. Lê Vũ quay nhìn Hồ phu nhân. Dù không nói ra y thừa biết người đàn bà này phải có lai lịch lớn. Không những nhan sắc diễm lệ, bà ta còn có phong cách cao sang và lịch sự của con nhà trâm anh thế phiệt.

- Thưa phu nhân gia đình tôi theo hầu Đổ sứ quân lâu lắm rồi. Trước khi qui tiên gia phụ thường hay kể lại chuyện cùng với Đổ sứ quân đánh nhau với quân Hán ở Bạch Đằng Giang...

Hồ phu nhân gật gù mỉm cười:

- Gia phụ của Lê tướng quân nói đúng đấy. Nếu chư vị không chê tôi xin kể lại một cố sự liên quan tới Đổ sứ quân...

Lê Vũ hắng giọng:

- Mời phu nhân...

Giọng nói thánh thót của vị phu nhân họ Hồ vang lên trong khung cảnh tịch mịch:

- Chuyện xảy ra cách đây độ ba mươi năm. Đất Đại Việt của chúng ta bấy giờ còn gọi là Giao Châu bị đặt dưới quyền cai trị của nhà Hán bên Tàu. Không chịu đựng được sự cai trị tàn ác của kẻ xâm lăng Dương Diên Nghệ lúc đó vốn là võ tướng của Khúc Hạo mới chiêu mộ hào kiệt nổi lên đánh đuổi quân Nam Hán lấy lại tự do và độc lập cho xứ sở. Dương Diên Nghệ mộ quân tuyển tướng thao luyện binh thư đồ trận vì biết chỉ có đánh nhau mới khiến cho nhà Hán bỏ mộng xâm lăng đất Giao Châu. Trong đám hào kiệt theo về với Dương tướng quân có một người được ông ta mến mộ nhất. Nhân vật đó chính là Ngô Quyền ở Đường Lâm. Không những tinh thông võ nghệ Ngô Quyền còn có tài điều binh khiển tướng nên Dương Diên Nghệ mới gả con gái của mình cho Ngô Quyền đồng thời giao trấn nhậm đất Hóa Châu để ngăn giữ giặc Nam Chiếu. Chấp chương binh quyền ở Hóa Châu Ngô Quyền ra sức chiêu mộ anh hùng hào kiệt cũng như quân lính và lương thực. Đỗ Cảnh Thạc... Xin lỗi cho tôi được gọi Đỗ sứ quân bằng tên tộc của người... Ngay khi về đầu quân Đỗ Cảnh Thạc được Ngô Quyền trọng dụng. Biết họ Đỗ tài kiêm văn võ, lược thao gồm đủ nên Ngô Quyền cho ông ta chỉ huy đạo quân tiên phong, một đạo binh quan trọng nhất. Khi nghe tin cha vợ bị một nha tướng là Kiều Công Tiện giết chết, Ngô Quyền tức tốc phái Đỗ Cảnh Thạc dẫn quân ra thành Long Biên trừ diệt Kiều Công Tiện. Sợ chết Kiều Công Tiện trở thành kẻ phản quốc bằng cách cho người sang cầu viện với quân Nam Hán. Không bỏ lỡ dịp may vua nhà Hán mới phái người con trưởng là thái tử Hoảng Thao đem quân sang lấy Giao Châu. Được tin dữ Ngô Quyền tức tốc hưng binh ra bắc. Khi ông ta chưa tới nơi thì Đỗ Cảnh Thạc đã hạ thành Long Biên và bắt sống Kiều Công Tiện. Tới Long Biên Ngô Quyền ra lệnh hành hình Kiều Công Tiện để báo thù cho cha vợ rồi sau đó đánh tan quân Nam Hán trong trận thủy chiến Bạch Đằng Giang. Ngô Quyền lên làm vua được thời gian rồi mất vì bệnh. Trước khi băng hà Ngô Quyền truyền ngôi lại cho con trưởng là Ngô Xương Ngập. Nhưng vì con còn nhỏ nên Ngô vương mới nhờ người em vợ của mình tên là Dương Tam Kha trông coi cho tới khi Xương Ngập khôn lớn. Sau khi Ngô Vương mất họ Dương chiếm ngôi của cháu xưng là Bình Vương. Ngô Xương Ngập sợ bị giết mới bỏ trốn. Dương Tam Kha bèn bắt Ngô Xương Văn là con thứ của Ngô Quyền làm con nuôi. Tuy nhiên vì Dương Tam Kha tiếm quyền nên nhiều người nổi lên chống lại nhà Ngô. Năm canh tuất là năm 905 vì dân chúng ở thôn Thái Bình nổi loạn Dương Tam Kha bèn phái Ngô Xương Văn cùng hai tướng Đỗ Cảnh Thạc và Dương Cát Lợi đem quân đi dẹp loạn. Đi đến huyện Từ Liêm Ngô Xương Văn bàn luận với hai người bộ tướng trung thành của Ngô Quyền dẫn quân trở về bắt Dương Tam Kha. Lấy được ngôi vua là nhờ công cán của hai bộ tướng trung thành cho nên Ngô Xương Văn phong Đỗ Cảnh Thạc làm

chức đại tướng giữ hết binh quyền. Tuy nhiên thế lực của nhà Ngô mỗi ngày một yếu nên giặc giả nổi lên khắp nơi trong nước. Khi Ngô Xương Văn chết các tay hào kiệt không thần phục nhà Ngô nữa. Mỗi người chiếm đóng một vùng xưng là sứ quân. Thấy tình thế nhiều nhượng Đỗ Cảnh Thạc cũng tự xưng là sứ quân và chiếm đóng Đỗ Động Giang, một địa thế hiểm trở, trù phú của huyện Thanh Oai...

- Hồ thế huynh...Có được một con dâu xinh đẹp, học nhiều hiểu rộng như cháu đây Hồ gia trang quả lắm nhân tài...

Nghe tiếng cười sang sảng nổi lên sau câu nói kẻ cầm sổ giang hồ biết người đó không ai khác hơn Đỗ Cảnh Thạc.

- Nhạc phụ...

Hồ phu nhân bật thành tiếng kêu mừng rỡ khi thấy Hồ Vũ Hoa nắm tay Hồ Phong bước ra. Hai mẹ con ôm chầm lấy nhau. Hồ phu nhân thì thầm nói chuyện với con trai.

- Lão phu hân hạnh gặp lại túc hạ...

Hồ Vũ Hoa cười nói câu trên. Kẻ cầm sổ giang hồ vòng tay thi lễ:

- Tại hạ tìm Hồ lão trang chủ khắp nơi. May nhờ Hồ phu nhân thông minh, giỏi suy đoán nên tại hạ mới đến Đỗ Động...

Vỏ vai kẻ cầm sổ giang hồ Đỗ Cảnh Thạc nói bằng giọng vui vẻ và thân mật:

- Túc hạ còn nhớ cái hẹn với lão phu tại Hà Đông. Nay gặp đây lão phu phải thết đại tiệc mời túc hạ say sưa một bữa...

Kẻ cầm sổ giang hồ chậm chậm lên tiếng:

- Đa tạ thành tình của Đỗ sứ quân tuy nhiên tại hạ chắc chúng ta không có thời giờ. Tại hạ tới báo cho sứ quân biết là quân Hoa Lư sắp sửa tấn công vào vùng Đỗ Động...

- Túc hạ đừng lo...Lão phu đã biết tin đó rồi. Hồ thế huynh là người đã dò la biết tin đó khi chúng ta gặp nhau tại Hà Đông...Cũng vì lý do đó mà ta và Hồ thế huynh phải hấp tấp trở lại Đỗ Động để chỉ huy quân sĩ đánh nhau với quân Hoa Lư...

Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa thở dài cất giọng buồn buồn:

- Quân Đỗ Động và Hoa Lư từng sát cánh bên nhau để bình loạn mười hai sứ mà bây giờ lại gà nhà bôi mặt đá nhau...

Đỗ Cảnh Thạc vuốt râu cười gằn:

- Đó là do Lê Hoàn. Chỉ vì ôm mộng làm vua mà hắn làm nhiều điều sằng bậy. Thối vua, giết hại các võ sĩ giang hồ không chưa đủ, hắn còn manh tâm tiêu diệt quân lính của Đỗ Động, những kẻ từng hy sinh tính mạng để cho hắn được

địa vị sang cả ngày hôm nay. Lão phu thực tình không muốn đánh nhau với quân Hoa Lư song ngẫm ra không còn chọn lựa nào khác hơn...

Đang ngồi thủ thủ với con trai Hồ phu nhân chợt lên tiếng xen vào câu chuyện:

- Xin phép Đỗ sứ quân cho cháu được nói vài lời...

Quay nhìn Hồ phu nhân vị sứ quân họ Đỗ cười vui vẻ nói:

- Cha chồng của cháu với ta là chỗ anh em bằng hữu mấy chục năm cho nên cháu không cần phải khách sáo gọi ta bằng hai tiếng sứ quân. Cháu có điều gì muốn trình bày cứ tự nhiên...

Nắm tay con trai bước tới đứng cạnh kẻ cầm sỏ giang hồ vị phu nhân xinh đẹp cất giọng thanh tao:

- Nếu Đỗ bá phụ không muốn đánh nhau thì cháu xin trình bày một kế để cho quân Đỗ Động và Hoa Lư khỏi phải gà nhà bôi mặt đá nhau...

Ánh mắt sáng lên với nhiều mừng rỡ Đỗ Cảnh Thạc nói nhanh:

- Ta mời mọi người về trung dinh nghỉ ngơi rồi sau đó sẽ bàn luận chuyện binh cơ cũng chưa muộn...

Không biết Hồ phu nhân đã nói những điều gì với con trai mà Hồ Phong tỏ cử chỉ thân thiện với kẻ cầm sỏ giang hồ bằng cách nắm tay đặc đặc mấy lần đoạn nói nhỏ:

- Thúc phụ...Thúc phụ muốn xem cháu thi triển kiếm thuật giết ruồi không...

Hiểu được sự nôn nóng của Hồ Phong kẻ cầm sỏ giang hồ cười thốt:

- Ta rất muốn được thấy công phu khổ luyện của cháu tiến bộ đến mức độ nào...

Quân lính của Đỗ Cảnh Thạc reo hò cho cuộc biểu diễn võ thuật. Vòng tay bái tổ lẫn nhau đứng với phong cách giang hồ xong hai đối thủ đứng im triển công phu trầm tĩnh. Đấu trường lặng trang. Người người chăm chú nhìn nhất là Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa. Tuy biết cháu nội đích tôn của mình được một kiếm thủ lừng danh truyền thụ thứ kiếm thuật giết người độc địa nhất giang hồ hiện nay, song ông ta chưa từng mục kích cho nên không rõ thực hư hay dở như thế nào.

Hai đối thủ chìm mắt trong công phu trầm tĩnh. Hồ Vũ Hoa gật gù mỉm cười khi nhận xét cháu nội thi triển công phu trầm tĩnh. Một vũ sĩ giang hồ càng có công phu trầm tĩnh cao thâm chừng nào y càng dễ dàng tiến tới tình trạng tâm bình, thần định, khí hòa; một cảnh giới khó đạt nhất trong võ thuật. Hồ Phong quả có công phu trầm tĩnh khá cao siêu so với thời gian khổ luyện võ thuật ngắn ngủi.

Không một cử động nhỏ nhất nào báo trước bàn tay nhỏ nhắn của Hồ Phong hất ngược về sau ngay chỗ chuôi kiếm lộ lên. Rẹt...Lồng trong âm thanh khô lạnh mũi kiếm nhọn hoắt xẹt ra tợ ánh chớp. Hồ Vũ Hoa chớp mắt khi nhận xét thuật xử kiếm điêu luyện của Hồ Phong. Bụt...Thiên hạ buột miệng kêu thành tiếng kinh dị khi thấy mũi kiếm nhọn hoắt của Hồ Phong chia ngay yết hầu của kẻ cầm sỏ giang hồ và mũi kiếm chỉ vừa chạm da. Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa thở hơi dài. Thần tốc và chuẩn xác là hai yếu tố quan trọng nhất trong thuật xử kiếm độc địa của kẻ cầm sỏ giang hồ. Dù không nói ra vị trang chủ lừng danh của Hồ gia trang phải thán phục cho cái gan dạ và liều lĩnh của kẻ cầm sỏ giang hồ. Y đứng im không né tránh mũi kiếm dường như tin tưởng vào thuật xử kiếm của Hồ Phong đồng thời tự tin mình có thể hóa giải chiêu kiếm trên.

Nhìn Hồ Phong với vẻ hài lòng kẻ cầm sỏ giang hồ cất giọng trầm trầm:

- Tuyệt...Cháu đã lĩnh hội được tinh hoa trong kiếm pháp giết ruồi của ta. Chỉ cần mười năm khổ luyện nữa thôi cháu sẽ trở thành đệ nhất kiếm thủ của giới giang hồ Đại Việt...

Quay sang Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa y cười thốt:

- Tre tàn măng mọc...Hai mươi năm nữa tại hạ và Hồ lão trang chủ sẽ không là đối thủ của cháu Phong...

Hồ phu nhân vọt miệng xen vào:

- Tôn ông nói quá lời...Phong nhi mới có tám tuổi thôi làm gì...

Hồ Vũ Hoa cười sang sảng:

- Túc hạ nói cũng nhầm lý. Trong lãnh vực võ thuật đôi khi tài không đợi tuổi song trường hợp này hiếm hoi lắm. Thôi chúng ta về trung dinh nói chuyện tiếp...

Sau khi thay đổi y trang Hồ phu nhân, kẻ cầm sỏ giang hồ được mời tới trung dinh. Đỗ Cảnh Thạc ngồi ghế chủ vị. Hồ Vũ Hoa ngồi đầu bàn đối diện với chủ nhân. Kẻ cầm sỏ giang hồ ngồi cạnh Đỗ Cảnh Thạc, còn Hồ phu nhân ngồi cạnh y tiếp theo là Hồ Phong. Tiệc được dọn lên. Tuy không có sơn hào hải vị nhưng vì mệt và đói nên Hồ phu nhân ăn nhiều hơn thường lệ. Phần kẻ cầm sỏ giang hồ chỉ ăn một chén cơm xong buông đũa. Nhấp ngụm trà nóng y hỏi Đỗ Cảnh Thạc:

- Chắc sứ quân biết quân Hoa Lư đang đóng binh tại Xuân Mai?

Đỗ Cảnh Thạc thông thả gật đầu. Hồ phu nhân nhận thấy tuy râu tóc bạc phơ song vị sứ quân họ Đỗ trong còn tráng kiện lắm. Ánh mắt của ông ta vẫn tinh anh và thần thái ung dung tự tại.

- Cháu mạn phép hỏi bá phụ năm nay bao nhiêu tuổi?

Đưa chén trà lên nhấp ngụm nhỏ Đỗ Cảnh Thạc nhẹ thở dài đoạn cất giọng trầm trầm:

- Khi về tòng quân dưới trướng của Ngô Vương ta chỉ mới có hai mươi tuổi mà bây giờ thâm thoát ta đã ngoài bảy mươi...

Nhìn Hồ Vũ Hoa giãy lát Đỗ Cảnh Thạc mới quay qua cười nói với Hồ phu nhân và kẻ cầm sổ giang hồ:

- Trong đời chinh chiến giao tranh mấy trăm trận ta chỉ nể phục có hai người. Thứ nhất là Ngô Vương và thứ nhì là Đinh Bộ Lĩnh. Hai người này tuy khác nhau song đúng là đại anh hùng của nước ta. Công lao của họ đối với đất nước thật lớn lao. Nếu Ngô Vương không đánh bại quân Nam Hán thời dân ta vẫn còn làm tô thuế và nước ta không biết đến bao giờ mới cởi được cái ách một ngàn năm nô lệ...

Nhẹ đặt chén trà xuống bàn Đỗ Cảnh Thạc thở dài:

- Sở dĩ ta không muốn đánh nhau với quân Hoa Lư vì thứ nhất là chỗ anh em một nhà, mà thứ nhì vì một lý do quan trọng hơn...

Nhìn kẻ cầm sổ giang hồ Đỗ Cảnh Thạc trầm giọng xuống thật thấp:

- Chiều hôm qua quân do thám cấp báo cho ta biết một tin không lành là quân Tống dưới sự chỉ huy của tướng Hầu Nhân Bảo đã vượt biên giới mở đầu cho cuộc xâm lăng Đại Việt...

Kẻ cầm sổ giang hồ hơi đổi nét mặt xong lấy lại vẻ bình thường thật nhanh trong lúc Hồ phu nhân buột miệng kêu trời. Nàng quay sang nhìn cha chồng thời thấy ông ta chậm chậm gật đầu như xác nhận lời nói của Đỗ Cảnh Thạc.

- Quân do thám của ta còn dò biết được đạo quân tiên phong của nhà Tống dưới quyền chỉ huy của tướng Tôn Toàn Hưng đã đánh chiếm Quảng Nguyên và thẳng đường tràn xuống Lạng Sơn. Giờ này chắc thành lũy địa đầu của Đại Việt ta đã bị quân Tống bao vây chặt chẽ...

Không khí im lìm dường như mọi người còn đang bàng hoàng về cái tin hải hùng mà Đỗ Cảnh Thạc vừa tiết lộ. Thật lâu Hồ phu nhân mới thở thè lên tiếng:

- Lê Hoàn chắc hẳn đã biết tin này thưa Đỗ bá phụ?

Nâng chén trà lên nhấp ngụm nhỏ Đỗ Cảnh Thạc cười gật đầu:

- Dĩ nhiên...Nếu ta biết thời Lê Hoàn cũng phải biết và có thể còn biết nhiều hơn ta nữa. Đoàn do thám Hoa Lư đã điều động hơn phân nửa lực lượng lên vùng biên thùy Hoa Việt từ lâu lắm rồi...

Kẻ cầm sổ giang hồ chột mở lời và câu nói của y khiến cho mọi người phải suy nghĩ:

- Xuyên qua tin tức của Đổ sứ quân vừa cho biết tại hạ nghĩ quân Hoa Lư đóng ở Xuân Mai chưa chắc nhằm ý định đánh vào Đổ Động...

Đổ Cảnh Thạc cười cười chưa kịp lên tiếng Hồ phu nhân nói liền:

- Tôi không đồng ý với tôn ông về điếm này. Nếu muốn ngăn đánh ngoại xâm quân Hoa Lư phải đóng ở miệt bắc hoặc vùng đông bắc chứ đâu có đóng trại ở Xuân Mai...

Kẻ cầm sỏ giang hồ cải lại:

- Biết đâu là kế nghi binh của Lê Hoàn...

Gật gù cái đầu bạc phơ Đổ Cảnh Thạc cất giọng:

- Theo chỗ ta được biết thời Lê Hoàn không thạo binh cơ, không có tài điều binh khiển tướng. Nếu đúng là kế nghi binh thời đây đúng là chước mưu của kẻ nào chứ không phải của Lê Hoàn...

- Phạm Cự Lượng...

Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa buông gọn ba chữ trên. Đổ Cảnh Thạc cười ha hả:

- Hồ thế huynh nói đúng ý ta lắm. Ta biết Phạm Cự Lượng lúc y mới gia nhập quân Hoa Lư. Lúc đó y khoảng ngoài hai mươi song lại được quân sư đặc biệt chú ý vì không những giỏi võ y lại gan dạ, liều lĩnh thêm mưu kế và quyền biến. Nhờ vậy y được quân sư phong chức đại tướng chỉ huy đạo tiền quân. Trong đám tướng tá của tiên đế thời Phạm Cự Lượng được xem lược thao hơn hết...

Ngừng lại nhấp ngụm trà xong Đổ Cảnh Thạc từ từ hắng giọng:

- Có thể đây là kế nghi binh hoặc dương đông kích tây của Phạm Cự Lượng...

Ngừng nói Đổ Cảnh Thạc vẫy tay. Hiểu ý tên quân hầu cận lấy ra tám bản đồ đặt lên bàn ngay trước mặt chủ tướng.

- Theo tin báo mới nhất của nhân viên do thám thời quân Hoa Lư đang đóng tại Xuân Mai. Đạo quân thiết kỵ đóng cách Xuân Mai chừng năm dặm về hướng đông bắc, trong lúc đạo quân bộ ước chừng ba ngàn đồn trú hướng tây nam cách Xuân Mai mười dặm. Theo cháu nghĩ Phạm Cự Lượng sẽ làm gì khi đóng binh như vậy?

Hồ phu nhân mỉm cười nói với Đổ Cảnh Thạc:

- Không biết binh pháp cũng như không thạo việc điều binh khiển tướng song cháu nghĩ Phạm Cự Lượng đồn binh như thế tất phải có lý do. Có thể y sợ cái thế liên minh giữa giới giang hồ Đại Việt và Đổ Động Giang. Do đó đóng quân tại Xuân Mai là y cốt ý cắt đứt sự liên lạc của Đổ bá phụ và quân hùng tại

Tản Viên. Thứ nhì nếu y đánh Tản Viên thời quân Đỗ Động Giang cũng không thể nào tiếp cứu được vì phải vượt qua quân Hoa Lư đóng tại Xuân Mai...

Đỗ Cảnh Thạc cười sang sảng. Nhìn Hồ Vũ Hoa ông ta nói lớn:

- Hồ thế huynh...Tuy là phận quần thoa song cháu gái đây quả có tài thao lược. Nếu không có chi bất tiện ta xin mời cháu gái lãnh tạm chức quân sư vài ngày...

Hương về Hồ phu nhân đang cười với kẻ cầm sổ giang hồ ông ta tiếp:

- Khi nãy cháu nói có cách làm cho quân của ta và quân Hoa Lư không đánh nhau...

Khê gật đầu Hồ phu nhân cười nói:

- Theo cháu nghĩ Lê Hoàn và Phạm Cự Lượng cũng biết mình đang ở trong cái thế tam diện thọ địch. Mặt bắc thời chúng đang phải đối phó với quân Tống, còn trong nước lại lo âu về sự chống đối của giới giang hồ và sự phản kháng của Đỗ bá phụ. Do đó tuy đóng quân song chúng trước nhất nhằm phô trương thanh thế và sau nữa phá vỡ cái thế liên minh của Đỗ bá phụ và giới giang hồ Đại Việt. Ba ngàn vũ sĩ tại Tản Viên mà liên kết và nhất là được sự chỉ huy của Đỗ bá phụ sẽ trở nên một lực lượng đáng e dè cho Lê Hoàn trong lúc hẳn phải chống ngoại xâm...

- Nói theo ý cháu thời nếu ta cứ trú ẩn trong vùng Đỗ Động Giang thời sớm muộn gì cũng sẽ bị quân Hoa Lư tấn công?

Hồ phu nhân cười nhẹ buông giọng lững lơ:

- Có thể có mà cũng có thể không. Đỗ bá phụ chắc không muốn đem tánh mạng của ba ngàn sĩ tốt để đánh cuộc. Nếu Đỗ bá phụ kéo quân tới Tản Viên hợp cùng giới giang hồ thời dù có bị quân Hoa Lư tấn công chắc cũng không thiệt hại bằng đồn trú tại đây...

Đỗ Cảnh Thạc trầm ngâm. Vàng trán rộng đầy nét nhăn của vị đại tướng già nua nhiều kinh nghiệm chiến trường cau lại trong phút suy nghĩ trước khi quyết định một hành động liên quan tới tánh mạng của mấy ngàn sĩ tốt. Đột nhiên ông ta vẫy tay. Tên quân hầu bước tới:

- Trình chủ tướng có điều chi sai khiến...

Giọng nói của vị sứ quân vang lên:

- Người đi mời Ngũ Anh tới cho ta...

Tên quân hầu lãnh lệnh bước ra khỏi phòng. Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa cười nói với con dâu của mình:

- Ngũ Anh là danh hiệu mà sĩ tốt ở Đỗ Động đặt cho năm người con trai của Đỗ bá phụ. Người con trưởng là Cảnh Thước chỉ huy trung quân, thứ nhì là Cảnh Tất nắm hậu quân, thứ ba tên Cảnh Di điều khiển đạo quân tiền phong còn

Cảnh Chân là người thứ tư trông coi đạo quân tả dực và Cảnh Nhâm là người con út chỉ huy đạo hữu dực. Năm anh em không những tinh thông võ nghệ mà binh pháp thầy đều thông thạo. Ngày xưa lúc tiền đế còn đang binh loạn mười hai sứ, cũng nhờ năm người con này mà Đỗ bá phụ mới vẫy vùng dọc ngang một cõi không sợ ai. Quân Hoa Lư thường gọi Ngũ Anh là năm con hổ dữ của Đỗ Động Giang...

Kẻ cầm sỏ giang hồ ngược nhìn năm người vừa bước vào phòng. Người lớn tuổi nhất trạc ngoài bốn mươi còn người trẻ nhất khoảng ba mươi. Tuy niên kỷ và vóc dáng bất đồng song họ đều có một điểm giống nhau là phong cách của con nhà tướng. Thân hình nở nang rắn chắc bó gọn trong bộ võ phục, ánh mắt sáng rực, thần thái uy nghi lẫm liệt đủ tỏ lộ cho mọi người biết họ đáng mặt đại tướng cầm binh khiễn tướng.

- Trình phụ thân...

Đỗ Cảnh Thước lên tiếng. Đỗ Cảnh Thạc cười nói với năm người con:

- Không biết thời thôi chứ nếu biết nhau thời cũng như người nhà...

Chỉ vào kẻ cầm sỏ giang hồ ông ta tiếp lời:

- Vị thể huynh trẻ tuổi này là bạn mới của ta. Các con thường kháo nhau về chuyện giang hồ cũng như các vũ sĩ tằm tiếng. Vị thể huynh này là một nhân vật lừng danh nhất về tài múa kiếm...

Đỗ Cảnh Nhâm buột miệng kêu lớn:

- Kẻ cầm sỏ giang hồ...Đại huynh là kiếm thủ nổi danh về kiếm thuật giết người độc địa nhất giang hồ hiện nay...

Kẻ cầm sỏ giang hồ cười nhẹ thốt:

- Chư vị thông thạo chuyện giang hồ lắm...

Đỗ Cảnh Thạc lên tiếng:

- Ta gọi các con tới vì một chuyện, một quyết định quan trọng và khẩn cấp liên quan tới tánh mạng của mấy ngàn sĩ tốt...

Nhìn năm người con trai giây lát vị sứ quân họ Đỗ trầm giọng tiếp:

- Qua lời bàn luận với cháu gái đây ta có ý định né tránh chuyện giao tranh với quân Hoa Lư. Các con nghĩ thế nào?

Đỗ Cảnh Thạc đưa mắt nhìn năm người con. Im lìm giây lát Đỗ Cảnh Thước lên tiếng đáp:

- Trình phụ thân...Năm anh em chúng con cũng đã bàn tính về chuyện này từ lâu nay nhân lúc phụ thân nói ra con xin được có ý kiến. Nếu ta và quân Hoa Lư đánh nhau thời hai bên đều bị thiệt hại ít hoặc nhiều. Một câu hỏi được đặt ra là ta phải hành động như thế nào nếu quân Tống tràn vào xứ sở?

Mọi người làm thinh trước câu hỏi của Đỗ Cảnh Thước. Thật lâu Hồ Vũ Hoa mới hắng giọng:

- Dĩ nhiên là ta phải chống lại quân Tống...
- Chống lại quân Tống bằng cách nào thưa Hồ bá phụ?

Đỗ Cảnh Tất lên tiếng hỏi. Hồ Vũ Hoa còn đang dục dục chưa kịp trả lời Hồ phu nhân lên tiếng:

- Thưa nhạc phụ cho phép con được trả lời câu hỏi của Đỗ đại huynh đây...

Hớp ngậm trà Hồ Vũ Hoa cười lớn:

- Con cứ tự nhiên...

Giọng nói thánh thót của Hồ phu nhân vang trong khách sảnh nhỏ:

- Chống ngoại xâm là bổn phận chung của mọi người do đó chúng ta không thể nào ngồi yên khi quân Tống tràn vào Đại Việt. Tuy nhiên ta không thể mang mấy ngàn quân của Đỗ Động Giang ra ngăn chặn mấy vạn quân của Tống triều được. Do đó chúng ta không còn cách nào hơn là liên kết với quân Hoa Lư. Năm đại huynh đồng ý với tôi về chuyện này?

- Tại sao ta phải liên kết với quân Hoa Lư?

Đỗ Cảnh Nhâm lên tiếng hỏi. Hồ phu nhân chưa kịp đáp Đỗ Cảnh Dị hắng giọng:

- Tình thế buộc ta phải liên kết với Hoa Lư. Muốn đánh nhau người ta phải có thế và lực. Lực của ta sánh ra không bằng một góc của quân xâm lăng, còn thế thời ta lại không có. Lê Hoàn và Phạm Cự Lượng dù sao cũng có cái bình phong là triều đình ở Hoa Lư, có vua có chúa hấn hoi. Nói tóm lại khi nắm được triều đình Lê Hoàn nắm được hậu thuẫn của dân gian. Hồ hiền muội đã nhìn ra cái lý đó quả nhiên có cái nhìn sâu sắc lắm...

- Đa tạ Đỗ tứ huynh...

Hồ phu nhân cười nói câu trên xong tiếp nhanh:

- Muốn giữ được cái thế độc lập và được sự kính nể của Lê Hoàn ta phải liên kết với y bằng lực lượng mạnh mẽ. Ba ngàn quân Đỗ Động tuy đông song chưa đủ để cho Lê Hoàn phải trọng vọng chúng ta. Bởi vậy tôi mới đề nghị cùng Đỗ bá phụ không trực tiếp giao tranh cùng quân Hoa Lư mà kéo quân tới Tản Viên hợp cùng ba ngàn vũ sĩ giang hồ tạo thành một lực lượng mạnh mẽ hầu sau này nếu liên kết ta cũng không bị Lê Hoàn chèn ép...

- Đúng...Hồ hiền muội nói có lý lắm...Ta đồng ý chuyện này...

Đỗ Cảnh Thước lên tiếng. Y là anh cả mà quyền huynh thế phụ, vả lại ai cũng biết sau khi cha già tạ thế y sẽ là người chấp chương binh quyền, do đó khi y lên tiếng thời đó cũng là một quyết định. Đỗ Cảnh Thạc cười cười không tỏ

thái độ dường như ông ta muốn để năm người con được tự quyền xếp đặt mọi chuyện.

- Chắc năm đại huynh cũng nghe nói là giới giang hồ Đại Việt có mười hai đại trang, mỗi trang có dân đinh hơn ngàn người, như vậy tổng cộng nhân số của mười hai gia trang độ hơn một vạn người. Ngoài ra hai phái võ Cổ Loa và Tướng Quốc cũng có môn đồ đông đảo mà ước tính khoảng một vạn. Như vậy tổng cộng nhân số của giới giang hồ khoảng hai vạn rưỡi. Tuy họ không thông thạo chiến trận song bù lại họ giỏi võ, một người có thể địch năm bảy người do đó từ bấy lâu nay họ là mối lo âu không nhỏ của Lê Hoàn. Đem năm ngàn quân Đỗ Động hợp cùng hai vạn rưỡi người của giới giang hồ, chúng ta sẽ có trong tay một lực lượng hùng mạnh khiến cho Lê Hoàn phải nể trọng khi ta kết hợp với hắn để chống xâm lăng...

Ngừng lại đưa chén trà lên hấp ngum nhỏ thấm giọng xong Hồ phu nhân tiếp lời:

- Lê Hoàn đã nhìn thấy sự lợi hại cho cái thế liên minh của Đỗ Động Giang và giới giang hồ Đại Việt do đó mới phái Phạm Cự Lượng đóng quân không cho hai kẻ địch nguy hiểm hợp sức để chống lại hắn...

Tám người ngồi trong trung dinh từ Đỗ Cảnh Thạc, Hồ Vũ Hoa, kẻ cầm sổ giang hồ cùng năm anh em của Đỗ Cảnh Thước đều công nhận lời biện giải rành mạch và hợp tình hợp lý của Hồ phu nhân. Muốn làm được hai chuyện khó khăn là chống xâm lăng và vẫn giữ được thế mạnh đối với Lê Hoàn họ không còn cách nào hay hơn liên minh cùng giới giang hồ Đại Việt hầu tạo thành một lực lượng mạnh mẽ. Lúc đó họ không sợ bị quân Hoa Lư tiêu diệt.

Chỉ vào tám bản đồ trải trên bàn Đỗ Cảnh Thước nhẹ giọng cười nói với Hồ phu nhân:

- Đây là Tản Viên, còn đây là Đỗ Động; hai bên cách nhau hơn trăm dặm đường đồng thời bị chia cách bởi hai đạo binh thiện chiến của Lê Hoàn. Muốn lên Tản Viên hợp cùng các vũ sĩ giang hồ ta phải vượt qua sự chia cắt của quân Hoa Lư, có nghĩa là ta phải đánh nhau...

Hồ phu nhân cười thánh thót đứng dậy thì thềm vào tai của Đỗ Cảnh Thước mấy lời. Cảnh Thước gật gù nói nhỏ cho bốn người em của y nghe. Vốn còn trẻ nên nghe xong Cảnh Nhâm vỗ tay cười ha hả nói với Hồ phu nhân:

- Phục lắm...Hiền muội thật thần cơ diệu toán...

Vái chào mọi người xong năm anh em họ Đỗ cáo từ đi lo điều động quân sĩ..